

๑

ความฝัน

ความอึดอัดราวลมหายใจจะขาดหายปลุกหญิงสาวให้ลืมตาขึ้น วินาทีแรกเห็นเพียงห้วงดำสนิท พยายามกะพริบตาเพ่งมอง เริ่มเห็นเลือนรางว่าถูกห้อมล้อมด้วยดงไม้หนาทึบ ร่างบอบบางเดินแหวกพุ่มไม้ไปข้างหน้าอย่างงุนงง ในใจคิดเพียงว่าต้องหาทางหลุดพ้นจากตรงนี้ไปให้ได้ จนลืมความเจ็บปวดจากหนามเกี่ยวตามหลังมือและลำแขน เร่งฝีเท้าให้กระชั้นพร้อม กับปัดกิ่งไม้ระเกะระกะให้พ้นตัว

ชั่วอึดใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นสุดหายใจอีกครั้ง สายตาซึ่งเริ่มชินกับความมืดบอกว่าเธอกำลังยืนอยู่ในลานหญ้าโล่งกว้าง เบื้องหน้าสลัวรางด้วยม่านหมอกปกคลุมไปทั่วบริเวณ ความเย็นแล่นวาบจับหลังเท้า เมื่อก้มมองจึงเห็นไอชาวลอยเรี่ยพื้นเหมือนมีใครเอาสำลีมาโปรยไว้จนขาวโพลน มันลอยฟุ้งขึ้นมายามเธอจดเท้าลงไปอย่างระแວดระวัง

แสงสีเหลืองลอดผ่านม่านหมอกเห็นวอมแวมอยู่เบื้องหน้า หญิงสาวชะเง้อมองแล้วเร่งก้าวไป ด้วยหวังว่าจะพบใครสักคนที่พอจะฟังฟังได้ เพราะเห็นอยู่ล้าจนแทบทรงกายต่อไปไม่ได้ไหว

กลิ่นหอมรายรินโชนมาอ่อนจางคล้ายดอกไม้ ยิ่งก้าวเข้าไปความ
อบอวลยิ่งทวีมากขึ้น จนเมื่อเบียดตัวพันพุ่มไม้สูง เธอก็ต้องชะงักฝีเท้า ยืน
ตะลึง จับจ้องไปเบื้องหน้า

แสงเหลืองนวลตาสดจับร่างหนึ่งที่ยืนห่างออกไป

เด็กหนุ่มเจ้าของร่างพอมสูง ผิวคล้ำเนียนละเอียด กำลังมองมาที่เธอ
ดวงตาคมคุ่นั้นแฝงแววเศร้า เขาสวมเสื้อเข้ารูปคอตั้งสีขาวหม่น ปล่อยชาย
ยาวคลุมถึงสะโพก ท่อนล่างเป็นผ้าถุงแปลกตาสีเข้มซึ่งเก็บรวบรวมชายด้านหน้า
แล้วขมวดไปเก็บไว้ด้านหลัง

ร่างนั้นยืนนิ่งดูรูปปั้นอยู่หน้าเรือนไม้ชั้นเดียวยกพื้นสูง มีระเบียง
ฉลุลวดลายงดงามทั้งสองข้าง ตรงกลางเป็นบันไดทอดขึ้นไปสู่ชานกว้าง ตัว
เรือนไม้สีเขียวชืดหม่น มีช่องหน้าต่างเป็นบานไม้กระทุ้งสองบานใหญ่ ใต้
หลังคาประดับด้วยเชิงชายฉลุเป็นลวดลายเครือเถายาวตลอดแนว หลังคา
ทรงจั่วสูงพอประมาณงด้วยกระเบื้องสีเขียวเข้มกว่าตัวเรือน รอบบริเวณ
โอบล้อมด้วยต้นลำต้นหนขนาดใหญ่หลายต้นพักกิ่งก้านบนหลังคา อวดพวง
ดอกสีขาวละลานตาส่งกลิ่นหอมกระจาย พันไปข้างหลังคือแนวป่าทึบมะมื่น
โอบล้อมไว้ทุกทาง

เด็กหนุ่มคนนี่คือใคร แล้วทำไมบ้านหลังนี้ถึงมาปลูกอยู่กลางป่ารกทึบ
เช่นนี้

ความเหนียวล้าสับสนทำให้คิดอะไรไม่ออก รู้สึกล่าคอแห้งระคาย
อยากดื่มน้ำเย็นสักแก้วให้ชื่นใจ แต่ก่อนจะขยับปากร้องขอ ผู้ที่ยืนอยู่ตรง
หน้าก็ยื่นมือมา รอยยิ้มจางผุดตรงมุมปาก เขาพายมือออก หึงสาวรู้สึก
เลื่อนลอยอย่างไม่อาจควบคุมได้ ก้าวเดินเข้าไปหาเหมือนต้องมนตร์ ยอม
วางมือลงบนฝ่ามือของอีกฝ่ายอย่างง่ายดาย เด็กหนุ่มแปลกหน้าก้าวนำขึ้น
บันไดซึ่งทอดสู่ระเบียงหน้าเรือน

“จะพาฉัน...ไปไหน” เสียงแหบเครือหลุดออกจากกริมฝีปากแห้งผาก
สติที่ยังหลงเหลือบอกว่าต้องขึ้นตัวเองไว้ หึงสาวดึงมือกลับ เด็กหนุ่ม

ปริศนาหันหน้ามาช้าๆ ดวงตาทอดแววอ่อนหวาน

“มากับกระผมสิขอรับ ไม่ต้องกลัว”

“จะพาฉันไปไหน” หญิงสาวถามซ้ำ แท้ยังก้าวค้างอยู่บนบันไดขั้นแรก

“กระผมมีอะไรจะให้ท่านดู อยู่ข้างในขอรับ” เด็กหนุ่มเอ่ย ยื่นมือมาอีกครั้ง

ก่อนทำขยับ ลมเย็นวูบใหญ่พัดกระโชกเข้ามาโดยไร้ที่แวว พาเอกลิ่นเหม็นเน่าตลบไปทั่วบริเวณ เสียงซำกราวคล้ายมีใครเขย่ากิ่งไม้ดังจากราวป่า เสียงนั้นไล่เรื่อยมาจนใกล้ ทั้งคู่หันขวับไปมอง ชนลูกเกรียวเมื่อเห็นกลุ่มควันดำมืดกำลังพุ่งตรงมาทางตัวเรือน

“อะไรกันนี่” หญิงสาวรีบก้าวขึ้นไปหลบหลังเด็กหนุ่ม เอ้อมมือจะจับแขนเพื่อความอุ่นใจ แต่แล้วร่างของเขากลับค่อยๆ แดกสลายกลายเป็นฝุ่นปลิวฟุ้ง เหลือไว้เพียงความว่างเปล่า

หญิงสาวถอยกรูด ยกมือขึ้นปิดปาก กรีดร้องด้วยความตระหนกสุดขีด

“กรีด!”

อเดลลาพวาลูกขึ้นนั่ง เหนือซุ้มไบหน้าและลำคอ หายใจหอบถี่ รับรู้ถึงหัวใจที่เต้นรัวอยู่ในอก เธอยกมือขึ้นลูบแขนเย็นเฉียบ ด้วยผ้าห่มคลุมกายหลุดเลื่อนไปกองอยู่ด้านข้าง นั่งนิ่งในความสลัว นึกทบทวนความฝันที่เพิ่งผ่านไป

นับครั้งไม่ถ้วนแล้วสินะที่ฝันวนเวียนแต่เรื่องเดิมมาตลอด ทุกภาคตอนไม่เคยเปลี่ยนแปลงเหมือนชมภาพยนตร์ฉายซ้ำไปมา

“ไอ้ฝันบ้า เมื่อไหร่จะไปจากฉันเสียที” เธอจำไม่ได้ว่าพรำบนกับตัวเองมาแล้วกี่ครั้งหลังจากผ่านคืนแห่งความฝันแสนสยอง

ฝันประหลาดมาเยือนครั้งแรกเมื่อเธอฉลองวันเกิดครบสิบสองขวบ

หลังจากกลับลงมาจากห้องเย็นเยือกห้องนั้น

‘Eternità’^๑ ห้องชั้นบนสุดในคฤหาสน์เก่าแก่ของตระกูลเวอร์ราซิโอ ที่ซึ่งเก็บงำเรื่องราวเก่ากาลไว้มากมาย เธอรู้จากแม่ว่าเป็นห้องส่วนตัวที่ ปู่ทวดของเธอ จิอานโน เวอร์ราซิโอ ซึ่งเป็นจิตรกร ใช้พำนักและทำงานวาด ภาพจนวาระสุดท้ายของชีวิต หลังจากนั้นห้องก็ถูกปิดตาย ไม่มีใครกล้า อยากรายขึ้นไปอีกเลย ลูกหลานทุกคนในตระกูลถูกกันให้ห่างจากห้องนี้ ด้วยเรื่องเล่าอันน่าพรันพรีง

“สมัยคุณปู่เวยานยังเด็กเคยแอบเข้าไปในห้องนั้น คุณปู่เล่าว่า ทั้ง ห้องทาสีเขียว เย็นยะเยือกจนขนหัวลุก มีรูปวาดเก่าแก่แขวนเต็มผนัง คุณ ปู่เดินดูภาพจนเพลิน แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีคนผลักบานประตูปิด ท่าน พยายามเปิดเท่าไรก็เปิดไม่ออก ร้องดังแค่ไหนก็เหมือนไม่มีใครได้ยิน ท่าน ถูกขังไว้นานหลายชั่วโมง กว่าผู้ใหญ่จะหาก็เจอ คุณปู่ก็อ่อนระโหยเต็มที่ ตั้งแต่นั้นมาเด็กๆ ทุกคนก็ถูกห้ามไม่ให้ขึ้นไปที่นี่อีกเด็ดขาด” คำบอกเล่า ของอาสะไม้ทำให้บรรดาหลานซึ่งนั่งล้อมวงฟังด้วยใจระทึกมองเห็นภาพ ชัดเจนราวกับขึ้นไปเยือนด้วยตัวเอง

ไม่มีใครคิดขึ้นไปเฉียดกรายห้องลึกลับนั้น แต่ไม่ใช่โชเดลลา ความ อยากรู้อยากเห็นและนิสัยเชื่อเรื่องเหตุและผลเติบโตมาพร้อมกับเธอ โดยเฉพาะภาพวาดในห้องนั้นสะกดจิตใจคนรักศิลปะเช่นเธอจนเก็บความต้องการ ในใจเอาไว้ไม่ไหว จึงแอบขึ้นไปเพียงลำพังในวันปลอดคน พ่อพาคุณปู่ คุณย่า และอาๆ ไปเยี่ยมญาติต่างเมือง ส่วนแม่ก็ยุ่งกับงานซักผ้าในห้องข้าง ล่าง

ทุกราชละเอียดยังฝังแน่นในความทรงจำ จำได้กระทั่งว่าใจเต้น ตึกตักขณะก้าวเดินไปตามบันไดโค้งที่พาขึ้นสู่ห้อง Eternità แม้ยังอยู่ในช่วง

^๑ Eternità อ่านว่า เอเตร์นิตา เป็นภาษาอิตาลี ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Eternity ซึ่งมีความหมายว่า ชั่ววันรันดร์

ฤดูใบไม้ผลิ แต่บรรยากาศรอบกายกลับเย็นเยือกไม่ต่างจากฤดูหนาว เธอเข้าไปตามบันไดหินเย็นเฉียบซึ่งคงซบรอยเท้าเก่าคร่ำไถ้นับไม่ถ้วน ไปหยุดหน้าประตูไม้สีน้ำตาลเข้มบานใหญ่ที่ข้มเธอจนตัวเล็กจ้อย เหลือบมองแผ่นทองเหลืองรูปวงรีดูตัวอักษรชื่อห้อง คราบสนิมเขียวจับเป็นหย่อมบอบกกาลเวลา

สาวน้อยสุดลมหายใจเรียกความกล้า พร้อมเผชิญเรื่องราวในอดีต หลังบานประตูตรงหน้า ยังจำเสียงแหลมเสียดแทงความรู้สึกเมื่อผลักประตูเข้าไปได้ ความเย็นเยือกพุ่งออกมาต้อนรับคล้ายมีตัวตน แม้ไม่ใช่คนที่กลัว แต่เธอใจก็ผ่อนคลายไปไม่น้อย

ภายในนั้นมืดสลัว กลิ่นอับอวลกระจาย ต้องออกแรงดึงม่าน กำมะหยี่หนาหนักเปิดให้แสงสาดผ่านช่องหน้าต่างเข้ามา เธอปลดละอองฝุ่นที่ปลิวฟุ้ง ภาพที่เห็นตรงหน้าคือห้องสี่เหลี่ยมยาวลึก ผนังทุกด้านฝังหินแบนเนื้อมันวาวดูจืดจางสีซีขาวอ่อนแก่หลายแผ่นสลับกันไปจนเต็ม ด้านซ้ายเจาะเป็นช่องหน้าต่างกระจกสองบานที่ฝ้ามัวด้วยคราบฝุ่น กรอบด้านบนสูงเกือบจดเพดานและด้านล่างเกือบจดพื้น อากาศบริสุทธิ์พัดพริ้วเข้ามาเมื่อเปิดหน้าต่างบานหน้าต่างออก กลิ่นหอมของกุหลาบเคล้ากลิ่นดอกมะกอก ลอยมากระทบจมูก ไล่ความอึมครึมภายในห้องไปได้มาก มองไกลออกไปเห็นคลองกว้างสะท้อนแดดเป็นประกายระยิบอยู่เบื้องล่าง ตามแนวตลิ่งประดับด้วยเรือนสูงต่ำปลูกเป็นแนวยาว

เธอหันกลับมาภายในห้องอีกครั้ง สะดุดตาภาพวาดสีน้ำมันขนาดใหญ่บนผนังที่ตรงอยู่ในกรอบไม้สลักลวดลายงดงาม เขavnเรียงรายลดหลั่นบนผนังด้านขวามือดูละลานตา เมื่อก้าวเข้าไปมองก็พบว่าเกือบทั้งหมดเป็นภาพวาดสีน้ำมัน มีเพียงไม่กี่ชิ้นเป็นภาพวาดด้วยสีปาสเทล^๒ ทุกภาพ

^๒ สีที่มีลักษณะเป็นผง ทำจากเนื้อสีผสมด้วยวัสดุต่างกัน มีสองชนิดคือ สีปาสเทลชอล์ก (Chalk pastel) และสีปาสเทลน้ำมัน (Oil pastel)

ประณีตบรรจงด้วยรายละเอียดของผีแปร่งที่บอกถึงความชำนาญยิ่ง รายละเอียดของสีและแสงเงาเหมือนจริง ไม่ว่าจะ เป็นภาพของสถาปัตยกรรม ยอดแหลมทิวเขาของอวามโหดเด่นกลางดงไม้สีเขียว ถัดไปคือภาพบ้านเรือน รูปทรงแปลกตาปลูกเรียงรายริมตลิ่ง เรือทรงเรียวยาวลอยล้าอยู่กลาง สายน้ำที่สะท้อนแสงตะวันทอประกายระยิบระยับ ภาพหญิงสาวหลายคน ซึ่งมีลักษณะผิวพรรณและโครงหน้าบอกความเป็นชนชาติตะวันออกชัดเจน นั่งจับกลุ่มพูดคุยอยู่บนพรมซึ่งปูลาดบนพื้นหญ้าเขียวขจีกลางสวนร่มรื่น และสตรีใส่ตัวพุ่มดอกไม้หลากสี ทุกคนแต่งกายคล้ายคลึงกัน คือผมตัดสั้นแบบบุรุษ หวีเสยตั้งไปด้านหลัง สวมเสื้อสีขาวจับจีบระบายพู่ฟองแบบเดียวกับเสื้อของสตรีชาวตะวันตก ท่อนล่างนุ่งผ้าคล้ายกางเกงสีเข้มทรงพอง และอีกหลายภาพที่สร้างความตื่นตาตื่นใจล้นเหลือ ความฉลาดแต่แรก เปลี่ยนเป็นความตื่นเต้นราวกับค้นพบขุมทรัพย์ล้ำค่า อเดลลันก็ชื่นชมฝีมือ การวาดภาพของปู่ทวดจิอานโนซึ่งดงามเกินคาดคิด เธอเดินไล่ดูภาพไปด้วย ความเพลิดเพลินจนมาถึงสุดผนัง

ภาพสุดท้ายเขวมนโหดเด่นเพียงภาพเดียว เธอชนลูก จับจ้องนิ่งงัน กรอบไม้สีเหลี่ยมสีเขียวเข้ม แกะสลักนูนต่ำเป็นลายเส้นโค้งเกี่ยว กระหวัดไปมา ล้อมภาพวาดเด็กหนุ่มผิวคล้ำ หน้าคมเข้มแบบชนชาติ ตะวันออก รูปตาเรียวยาวล้อมด้วยแพขนตาตกดำคู้้นั้นแฝงรอยหม่นเศร้า ปลายพู่กันแต้มสีเป็นจุดขาวเล็กๆ ตรงขอบตา มองคล้ายประกายรีนาววับ ส่งให้แวตาดูมีชีวิตจวนต้องชะงักไปมองใกล้ๆ วูบหนึ่งรู้สึกเหมือนมี แรงดึงดูตให้ติดตรึงกับภาพนี้ คาดเดาว่าบุคคลในภาพคงต้องมีความสำคัญ ไม่น้อย เพราะเท่าที่สังเกต ภาพนี้เป็นภาพเหมือนบุคคลเพียงชิ้นเดียวใน บรรดาภาพทั้งหมด

อเดลลันเดินกลับมา อดไม่ได้ที่จะซ้ำเล็งกลับไปมองภาพเด็กหนุ่มอีกครั้ง คล้ายรู้สึกได้ถึงสายตามองตามไปทุกฝีก้าว เธอเบนสายตาลงมายังโต๊ะ สีเหลี่ยมชนิดผนัง คลุมด้วยผ้าปูโต๊ะสีเขียวสดหมูระบายลวดลายเครือดอกพิมพ์

ทองหัวผืน บนโต๊ะวางแจกันเครื่องเคลือบสีเขียวไขกา เสียบพู่กันต่างขนาด หลายสิบด้ามจัดเรียงไว้ตามลักษณะหัวพู่กัน บอกชัดเจนถึงความมีระเบียบ ในการดูแลรักษาเป็นอย่างดี

ถัดไปคือกล่องไม้ขนาดกลาง มีหูหิ้วและห่วงเปิดปิดแบบเข็มขัด ทำด้วยหนังสีน้ำตาลคล้องกับห่วงของเครื่องรูปสี่เหลี่ยม อเดลลาปลดห่วงคล้องและเปิดฝากล่อง เธอเบือนหน้าหนีกลางยกมือปิดฝุ่นที่ฟุ้งขึ้นมา ข้างในแบ่งเป็นสองชั้น ชั้นบนมีกล่องไม้ขนาดเล็กสีน้ำตาลเรียงรายเป็นแถว เมื่อหยิบมาเปิดดูจึงพบว่าบรรจุผงคล้ายแป้งสีฟ้าหม่น เปิดกล่องอื่นก็พบสีต่างเฉดกันไป บ้างก็จับตัวแข็งเป็นก้อน อเดลลาเคยอ่านพบในหนังสือศิลปะว่า มันคือผงสีสำหรับนำมาผสมเพื่อเขียนภาพในสมัยโบราณ ต่างจากปัจจุบันที่สีบรรจุในหลอดสำเร็จรูปพร้อมใช้ได้ที่ทันที ส่วนน้อยจับขอบชั้นบนยกขึ้น ชั้นล่างวางขวดแก้วขนาดเหมาะสมมือหลายขวด บรรจุของเหลวสีทองใสแจ๋ว พอจะคาดเดาได้ว่าคือน้ำมันลินซีดหรือน้ำมันชนิดอื่นที่ใช้ผสมสี

อเดลลาวางทุกอย่างลงที่เดิมแล้วปิดกล่อง ไล่สายตาไปยังกรอบโลหะสี่เหลี่ยมสีทองหม่น มีคราบสนิมเขียวจับเป็นหย่อม เพ่งมองผ่านกระจกชมุขมัวด้วยฝุ่นหนา เธอหยิบขึ้นมาด้วยความสนใจ ใช้นิ้วไล่คราบฝุ่น เผยให้เห็นภาพถ่ายบุคคลสองคนสีน้ำตาลหม่นซีด รอยเลอะเลือนกร่อนกินบางจุด แต่ยิ่งพอมองออกว่าชายหนุ่มที่นั่งหลังตรงท่าทางภูมิฐานบนเก้าอี้ไม้ทรงโบราณคือปู่ทวดจิอันโนแน่นอน ใบหน้าที่จางรอยยิ้มละไมดูอบอุ่นประดับด้วยคิ้วดำและหนวดเหนือริมฝีปากนั้น ประพิมพ์ประพายคล้ายพ่อของเธอ ท่านแต่งกายแปลกตา สวมเสื้อคอตั้งแบบคอจีนสีอ่อนแทนสูทแบบตะวันตก คล้องสายนาฬิกาพิกายืดปลายกับกระดุมเสื้อโยงมาเก็บตัวเรือนไว้ในกระเป๋าบริเวณอกซ้าย ท่อนล่างนุ่งผ้าสีเข้มรวบเก็บ ชายยาวเลยเข่าลงมาถึงน่อง สวมถุงเท้าสีขาวรับกับรองเท้าหนังสีดำ

ถัดลงมาด้านล่างคือเด็กหนุ่มผิวคล้ำ สีหน้าเรียบเฉย ดวงตาเรียวยาว บ่งบอกเชื้อชาติตะวันออกชัดเจน เขานั่งพับเพียบ ค้อมหลังเล็กน้อยบนพื้น

ใกล้กับเก้าอี้ สวมเสื้อแบบเดียวกับกับปูหวด ต่างกันตรงสีเข้มกว่าและชายเสื้อรวบเก็บเรียบร้อยไว้ในผ้าถุง คาดเอาด้วยผ้า ชมวดชายพกไว้ด้านหลัง เขาไม่สวมถุงเท้า แต่สวมรองเท้าสานโปร่ง อเดลลาเพิ่งสังเกตว่าเด็กหนุ่มคนนี้เป็นคนเดียวกันกับเด็กหนุ่มในภาพวาดบนผนังนั่นเอง

เด็กหนุ่มคนนี้เป็นใครกันนะ สนิทชิดเชื้อกับปูหวดของเธอเพียงใด หรือจะเป็นเด็กรับใช้ของท่าน ไม่น่าจะใช้สิ เพราะถ้าฐานะเพียงนั้น คงไม่ได้รับอนุญาตให้ถ่ายภาพร่วมกันเช่นนี้หรอก

อเดลลาก้าวถอยหลัง เหลือบมองภาพวาดอีกครั้ง ดวงตาคู่เดิมคล้ายจะจ้องตอบ เด็กหนุ่มคนนี้ต้องมีความสำคัญไม่น้อย เพราะปูหวดจื่ออันโนถึงกับลงมือวาดภาพเขา

ในความคิดของอเดลลา หากเธอจะวาดภาพเหมือนใครสักคน ถ้าไม่นับด้วยเงื่อนไขในการว่าจ้าง ย่อมต้องเกิดจากความตั้งใจ จากความรู้สึกที่ดีและลึกซึ้งต่อคนที่ เป็นแบบ ยิ่งภาพนั้นถูกนำมาแขวนไว้ในห้องส่วนตัว เช่นนี้ยิ่งบอกถึงความสำคัญได้อย่างชัดเจน เมื่อเลื่อนสายตาลงมามองมุมล่างขวาของภาพถ่าย มีตัวอักษรจารึกด้วยลายมืองดงามเป็นระเบียบว่า

La bella memoria...Siam

ความทรงจำงดงาม...สยาม

อเดลลาวางกรอบรูปลงที่เดิม หันไปสนใจภาพวาด ใช้เวลาชื่นชมงานจิตรกรรมในห้องนั้นจนเวลาล่วงไปก่อนวัน จึงตัดสินใจกลับลงมา แต่ใบหน้าของเด็กหนุ่มในภาพวาดกลับประทับแน่นในความทรงจำ เธอพยายามทำเป็นไม่สนใจ แต่ทุกครั้งเมื่อหลับตา ภาพนั้นก็กลับผุดขึ้นมาราวกับรอคอยอยู่แล้วทุกวินาที และในคืนนั้นเอง ความฝันปริศนาก็ได้เริ่มต้นขึ้นเป็นครั้งแรก เรื่องราวแสนประหลาดสร้างความหวาดกลัวให้เด็กหญิงเป็นอย่างมาก เคยเล่าให้ผู้เป็นแม่ฟัง แต่ก็ได้รับเพียงคำปลอบโยนง่าย ๆ

‘ไม่มีอะไรหรอกลูก แค่ความฝันนะจ๊ะ’

‘แต่หนูฝันเรื่องเดิมหลายคืนแล้วนะคะแม่’

‘ทุกคนก็ฝันเรื่องเดิมๆ ซ้ำกันได้จะลูก แม่เองยังฝันถึงบ้านเก่าของแม่ตั้งหลายครั้งนะ’

‘แต่ทุกอย่างในฝัน ทุกรายละเอียดเหมือนกันทุกครั้ง ไม่มีเปลี่ยนแปลงนะคะ แล้วหนูก็ไม่เคยรู้จักเด็กหนุ่มคนนั้นมาก่อนเลย ทำไมหนูต้องฝันถึงเขาด้วย’ อเดลลาอธิบาย

‘เราฝันถึงคนแปลกหน้าได้เสมอจ๊ะ แม่ยังเคยฝันถึงคนที่ไม่รู้จักตั้งหลายหน หนูอย่าคิดมากเลยเดล’

อเดลลาจนปัญญาจะอธิบายต่อ หลายครั้งเมื่อหลับตาเข้าสู่ห้วงภวังค์ ความฝันจะเข้ามาทักทายเสมอ สาวน้อยเริ่มกลัวเวลากลางคืน ต้องเผชิญเรื่องราวลึกลับน่าพรันพริ้งเพียงลำพัง เธอหวาดกลัวเด็กหนุ่มผู้ซึ่งมีใบหน้าและผิวพรรณแตกต่างจากเธอ ไม่เคยรู้ว่าเขาเป็นใคร มีความเกี่ยวข้องกับเธอเช่นไร และเหตุใดจึงมาปรากฏอยู่ในความฝันทุกครั้ง

เวลาผ่านไป ความฝันกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต ความหวาดกลัวเริ่มจางหายไป สิ่งที่ยังคงหลงเหลือในใจคือเด็กหนุ่มปริศนาคนนั้นและความถวิลหาดินแดนไกลโพ้น ลึกลงไปในใจ รู้สึกราวกับว่าเคยไปเยือนมาแล้ว

บางทีคำตอบที่กำลังค้นหาอาจจะอยู่ที่นั่น

เสียงนาฬิกาปลุกดังระรัว อเดลลาสะดุ้งตื่นขึ้นมาๆ ยันกายลุกจากที่นอน ปิดตัวไล่ความเมื่อยขบแล้วลุกขึ้นยืน จัดเก็บเครื่องนอนอย่างเป็นระเบียบ รวบผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มซึ่งปล่อยสยายแล้วมัดไว้หลวมๆ ก่อนจะฉวยผ้าเช็ดหน้าเข้าห้องน้ำ เมื่อเสร็จธุระจึงเดินไปซังกาแพในห้องด้านหลัง ถัดจากห้องนอนซึ่งแบ่งเป็นพื้นที่เล็กๆ เพียงครูเดียวก็กลับเข้ามาพร้อมถ้วยกาแฟส่งกลิ่นหอมกรุ่น หญิงสาวหยิบแว่นสายตาสี้นสวม หยิบแผ่นเพลงออกจากกล่อง วางลงบนช่องใส่แผ่นของเครื่องเล่นแล้วกดปุ่มเล่น

กีตาร์คลาสสิกกรีดเสียงหวานเริ่มเพลง “Concierto de Aranjuez” ตามด้วยเสียงหวานปนเศร้าของเคลริเน็ต เข้ากับบรรยากาศยามเช้าตรู่ด้านนอกของปลายฤดูฝนอันเย็นยะเยือก อเดลลาหลับตา ภาพสวนหย่อมใน

พระราชวังหลวงอารังฮูเอซซึ่งเจิดจ้าด้วยพรรณไม้หลากสี ขึ้นนำด้วยละอองจากน้ำพุ ผุดขึ้นมาในจินตนาการ คล้ายจะได้กลิ่นหอมของดอกแมกโนเลียไซยกรุ่น เธอโปรดปรานเพลงของ วาคีน โรดริโก บีเดร คีตกวีชาวสเปน ผู้นี้เป็นพิเศษ เพราะเขาตาบอดตั้งแต่อายุสามขวบ แต่สามารถสร้างสรรค์ผลงานงดงามอันยิ่งใหญ่ออกมา หญิงสาวเชื่อมั่นมาตลอดว่าพระเจ้ามีความยุติธรรมให้มนุษย์ทุกคนเสมอ ดังเช่นคีตกวีผู้หนึ่งที่บกพร่องด้านการมองเห็น แต่ได้รับโสตประสาทอันละเอียดอ่อนลึกซึ้งจากสวรรค์เป็นการทดแทน

อเดลลาจิบกาแพเคล้าเสียงดนตรีหวานปลิว มองผ่านหน้าต่างเห็นห้องฟ้าสีเข้มแต้มสีเหลืองอร่ามตรงขอบฟ้า ดึงดงามราวกับงานจิตรกรรม เธอฉวยผ้าคลุมขึ้นคล้องแขน ก้าวผ่านประตูห้องนอนออกสู่ระเบียงด้านนอก ยืนมองสายน้ำเจ้าพระยาไหลเอื่อยอยู่เบื้องหน้า ลมเย็นรุ่งอรุณพัดตื้อผิวหน้าและผิวกายให้หนาวสะท้านจนต้องคลี่ผ้าขึ้นคลุมไหล่

ห้องฟ้าเริ่มจับแสงเหลืองอ่อนเป็นแนวยาว ขึ้นไปแตะห้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มซึ่งครอบคลุมเป็นวงกว้าง ดาวดวงน้อยกะพริบวิบวับอำลามาตั้งแต่มืดอยู่ตรงโค้งฟ้า หญิงสาวยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ ทอดตามองรั้วคลื่นไหวระริกตามกระแสน้ำ ทำให้หวนนึกถึงแกรนด์คาแนลในเมืองเวนิส หรือเวเนเซียอย่างที่คุณประเทศเธอเรียกขานกัน คลองสายยาวไหลผ่านหน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลเวอร์ราซีโอที่เธออาศัยอยู่กับครอบครัวมาตั้งแต่เกิด ปู่ของเธอ มักจะใช้ลานหินกว้างใต้ต้นมะกอกใหญ่เก่าแก่แผ่เงาร่มครีမ်เป็นสถานที่รวมญาติในเย็นวันอาทิตย์ ย่าและแม่จะตั้งโต๊ะอาหาร ปูโต๊ะด้วยผ้าปูผืนใหม่ สะอาดหอมกรุ่น พวกป้าและอาผู้หญิงจะช่วยกันปรุงอาหารมือพิเศษอยู่ในครัว ส่วนลุงและบรรดาอาผู้ชายตั้งวงดื่มไวน์ พูดคุยหัวเราะกันเสียงดังอยู่ด้านนอก กลิ่นหอมของดอกมะกอกระคนด้วยไอเครื่องเทศจากครัวยังติดตรึงในความทรงจำเสมอ

อเดลลามักจะปลื้มตัวมานั่งตรงบันไดหินซึ่งเชื่อมจากลานกว้างหน้าตึกทอดลงไปในลำน้ำใส ในขณะที่เด็กคนอื่นวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน เธอ

ชอบเฝ้ามองกุหลาบพันธุ์บีชอปส์คาสเซิลทอดกึ่งเกาะเป็นพุ่มบนหลังคาชั้นสอง สลักกลีบสีหวานลงเกลื่อนกลาดบนลานหินสีเข้ม มองคล้ายจิตรกรแต้มสีชมพูกระจายไปทั่วผืนผ้าใบ ยิ่งเย็นลง ท้องฟ้าเริ่มมืด อเดลลาจึงตื่นตาตื่นใจกับแสงไฟสีเหลืองจากตึกฝั่งตรงข้าม สะท้อนบนผิวน้ำสีน้ำเงิน ดูร่ามราวแผ่นทองกระจกระจายอยู่บนผืนกำแพงสีเข้มที่ไหวระเพื่อ

อเดลลารู้ตัวว่ารักศิลปะตั้งแต่จำความได้ หลงรักการวาดภาพและทำด้วยหัวใจเปี่ยมสุข เธอชอบนั่งมองภาพวาดในจานกระเบื้องหลายใบที่แขวนบนผนังในห้องนั่งเล่น ภาพเลื่อนเทียมสุนัขเล่นบนหิมะสีขาว ภาพช่อกุหลาบสีสวยสดมีหมู่ผีเสื้อเกาะ ภาพเรือคอนโดลาล่องในคลองยามราตรี ฉากหลังคือผืนฟ้าดาราด้วยหมู่ดาว ล้วนก่อให้เกิดจินตนาการมากมายในสมองเด็กตัวน้อยเช่นเธอ

ความอ่อนไหวต่อสิ่งที่มีกระทบความรู้สึก มองผ่านสายตาละเอียดลึกซึ้ง ชิมซาบด้วยหัวใจแล้วกลั่นกรองจินตภาพถ่ายทอดสู่ปลายนิ้ว เพื่อบรรจงสร้างสรรค์ผลงานอันวิจิตรไว้ประดับโลก คือพรซึ่งสวรรค์ประทานให้แก่เธอและผู้มีใจรักศิลปะอีกมากมายบนโลกใบนี้

ด้วยความรักศิลปะ เมื่อจบระดับไฮสกูล อเดลลาตัดสินใจเลือกเรียนสาขาจิตรกรรมในสถาบันศิลปะชั้นนำของเมืองฟลอเรนซ์ ความตั้งใจบวกกับความมุ่งมั่นทำให้ผลการเรียนของเธออยู่ในระดับแถวหน้า ผลงานภาพวาดได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมแสดงในนิทรรศการประจำปีของสถาบันทุกครั้ง และยังได้รับรางวัลยอดเยี่ยมจากการประกวดศิลปะระดับมหาวิทยาลัยในเมืองฟลอเรนซ์ถึงสองปีติดต่อกัน ทำให้ชื่อ 'อเดลลา เวอร์ราซิโอ' เป็นที่รู้จักมากขึ้น

หญิงสาวร่างโปร่งบางจากเมืองเวนิส มีแว่นสายตารอบดำเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว ไม่โดดเด่นเตะตา เริ่มมีหนุ่มๆ เวะเวียนมาเยี่ยมเยียนแถวตึกเรียนบ่อยขึ้น แต่อเดลลาไม่เคยมีท่าทีพิเศษกับหนุ่มคนไหน ภาพที่ทุกคนเห็นจนชินตา คือ หญิงสาวใช้เวลาว่างหมกตัวอยู่ในมุมเดิมของ

ห้องสมุดมหาวิทยาลัยกับหนังสือเล่มโปรด หรือไม่ก็จะพบเธอหนึ่งอยู่หลังผ้าใบเขียนรูป เคล้าด้วยกลิ่นสีและน้ำมันลินซีดในสตูดิโอวาดภาพของคณะ อเดลลา ยังแบ่งเวลาวางช่วงเย็นหลังเลิกเรียนทุกวันหารายได้พิเศษด้วยการ เป็นพนักงานร้านขายผ้าไหมไทยซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำอาร์โน แม่น้ำสาย สำคัญของเมืองฟลอเรนซ์

การได้พบปะผู้คนในร้าน ได้เรียนรู้กิริยามารยาทจากเจ้าของร้านซึ่งเป็นหญิงวัยกลางคนชาวไทย ทำให้หญิงสาวเริ่มซึมซับวัฒนธรรม ตะวันออกไกลทีละน้อย สุขใจทุกครั้งเมื่อได้สวมชุดพนักงานของร้าน เธอชอบมองกระจกที่สะท้อนภาพหญิงสาวร่างระหง แก้มผาดระเรื่อ ผมหสี น้ำตาลเข้มหวีเรียบสวย รวบเป็นมวยตรงท้ายทอย ร่างบอบบางดูแปลกตา ในเครื่องแบบพนักงาน เสื้อแขนกระบอก คอตั้ง ตัดเย็บด้วยผ้าไหมเนื้อละเอียดสีครีม เข้าชุดกับผ้าถุงสีเขียวหยก แทรกสายด้วยด้ายเงินในตัวเป็นเงาระยับ ถึงแม้จะเป็นผ้าถุงสำเร็จรูป แต่ก็ดูนุ่มนวลอ่อนหวาน เธอเพิ่งเข้าใจความแคบและรัดรีงของผ้าถุงวางกรอบให้ผู้หญิงต้องสำรวมกิริยา ยามเคลื่อนไหว อีกทั้งใบผืนน้อยทอดด้วยไหมสีแดงเลือดนกพาดเฉียง อ้อมไหล่ทั้งชายไปข้างหลังยิ่งช่วยเสริมให้ดูอ่อนช้อยขึ้นอีก หญิงสาวเติบโตท่ามกลางวัฒนธรรมตะวันตก เพราะฉะนั้นสิ่งที่ได้พบเห็นในร้านแห่งนี้จึง ดึงดูดใจจับตาจับใจยิ่งนัก

เธอหลงรักดินแดนที่ไม่เคยไปเยือนมาก่อนเลยแม้สักครั้ง และไม่เคย คาดคิดว่าวันหนึ่งจะต้องเข้าไปผูกพันด้วยชีวิตและจิตใจ

อเดลลาทราบข่าวเกี่ยวกับทุนแลกเปลี่ยนนักศึกษาศิลปะระหว่าง ประเทศมาบ้าง แต่ไม่เคยสนใจจริงจัง ทุนที่มอบให้แก่นักศึกษาศิลปะไม่ จำกัดสาขาเป็นโครงการร่วมมือระหว่างสถาบันศิลปะของอิตาลีกับประเทศ อื่นที่เข้าร่วม สถาบันจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกอย่างเป็นเวลาหนึ่งปี อาจารย์หลายท่านบอกรับให้หญิงสาวลองสอบดู เพราะผลการเรียนและ ผลงานของเธออยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก มีโอกาสสอบผ่านค่อนข้างสูง แต่

อเดลลาตั้งใจไว้ว่าจะเรียนจนจบก่อนแล้วค่อยคิดวางแผนเรื่องอื่น จึง ปฏิเสธไป

แต่ในปีนี้ชื่อของประเทศไทย หนึ่งในหลายประเทศที่เข้าร่วมโครงการ สร้างความสนใจให้เธออย่างมาก อเดลลาลงชื่อสมัครสาขา จิตรกรรมทันที เธอผ่านการสอบข้อเขียนและสัมภาษณ์อย่างง่ายดาย หญิงสาวดำเนินการเรื่องพักการเรียนเพื่อใช้เวลาหนึ่งปีอย่างเต็มที่กับ ประสบการณ์ใหม่ เผื่อนับวันรอ จนกระทั่งถึงวันเดินทาง

อเดลลายังจดจำวันที่แรกที่ก้าวลงบนแผ่นดินไทยได้อย่างไม่มีวัน ลืม ลืมผัสได้ถึงสายลมและแสงแดดแสนอบอุ่นที่อาบแขนโอบไว้ อิมเอิบใจ เหมือนคนพลัดจากถิ่นคุ้นเคยไปเนิ่นนานแล้วได้หวนกลับมาอีกครั้ง คง คล้ายกับปู่ทวดจิอานโนที่ครั้งหนึ่งเคยมีความทรงจำงดงาม ณ ดินแดน แห่งนี้

ด้วยความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ในกรุงเทพฯ ทำให้อเดลลาได้ อะพาร์ตเมนต์ซึ่งมีทำเลใกล้มหาวิทยาลัย เพียงแต่อยู่คนละฝั่งแม่น้ำ ราคา ก็ไม่แพงมากนักและอยู่ในวงเงินทุนที่ได้รับ เธอพอใจบรรยายภาคร่มรื่น แวดล้อมด้วยต้นไม้ ห้องพักกว้างขวางสะอาดเอี่ยม ด้านหลังเปิดออกสู่ ระเบียง มองเห็นแม่น้ำเจ้าพระยาทอดยาว อากาศสะอาดบริสุทธิ์ ช่วยแก้ ปัญหาเรื่องกลิ่นฉุนของลินซีดและน้ำมันสนในการวาดภาพสีน้ำมันได้เป็น อย่างดี

เสียงหวูดเรือด่วนแว่วมาแต่ไกล อากาศเริ่มอุ่นขึ้น เมื่อดวงอาทิตย์ โผล่พ้นทึบกลับเมฆที่ลอยเรียงตรงขอบฟ้า หญิงสาวกลับเข้าห้อง เปลี่ยนชุดนอน เป็นเสื้อคลุมเพื่อเตรียมตัวอาบน้ำ เธอจับขอบแว่นสายตาเพื่อจะถอดวาง ตัวอักษรลวดลายอ่อนช้อยสีทองบนแผ่นกระดาษสีแดงเข้มที่วางอยู่บนโต๊ะ สะดุดตาจนต้องหยิบขึ้นมามอง แผ่นพับงานนิทรรศการศิลปะที่ได้รับมา เมื่อวานนั่นเอง

The Flower of Siam

ชื่อนั้นเรียกความสนใจให้เธอพลิกอ่านด้านในทันที งานแสดงภาพ
จิตรกรรมแนวเหมือนจริงโดยศิลปินชื่อดังของประเทศไทย...

บุรฉัตร วิชญานนท์

๒

เรือนเขียว

อเดลลาเคยเห็นภาพวาดของบุรุษจัตราจากหนังสือรวมผลงานจิตรกรรม ศิลปินเอเชียในห้องสมุดมหาวิทยาลัยเมื่อหลายปีก่อน งานของเขาจับตา ตั้งแต่แรกเห็น ด้วยสไตล์การวาดคล้ายคลึงกับเธอ แต่เธอไม่ได้ใส่ใจติดตามเป็นพิเศษ เพียงแค่ชื่นชมในเนื้อหาของละเอียดเหมือนจริง ความชำนาญในการ ปาดฝีแปรงอย่างประณีต สมบูรณ์ทั้งสีและแสงเงา ภาพสีน้ำมันหญิงสาว ใบหน้าอ่อนหวาน ผมดำขลับสยายยาวปิดทับทรวงอก สีชมพูเต็มแต่งบน พวงแกมเรือราวกับมีเลือดเนื้อ ผิวเนียนละเอียดที่ผสมสีผิวได้อย่างน่า อัศจรรย์ ปูฉากหลังเขียวเข้มปาดป้ายสีเขียวต่างเฉดเป็นพุ่มไม้ดูมีมิติ เธอ จำได้ว่าจ้องมองภาพนั้นอยู่นาน นึกชื่นชมว่าช่างเลือกสีมาใช้ได้สวยงาม เหลือเกิน นั่นเป็นเพียงแค่ภาพพิมพ์บนกระดาษยังประทับใจยิ่งนัก ครั้งนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้ชมงานต้นฉบับจริง เธอต้องไม่พลาดโดยเด็ดขาด เพราะ วันเวลาระบุไว้ว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของงานนิทรรศการ

อเดลลาอาบน้ำและแต่งกายอย่างรวดเร็ว รวบผมไว้ด้านหลัง ผัด แบ่งผมบางๆ แต่มลิปกลอสสีอ่อนบนริมฝีปาก เธอเลือกสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้า

อมเขียวที่โปรดปรานกับกางเกงยีนและรองเท้าหนังสานสีน้ำตาล เก็บรวบรวมงานภาพร่างเข้ากระเป๋าสะพาย ผู้คนยังไม่คับคั่งขณะเดินมาตามทางเท้า รถบนท้องถนนดูบางตาเนื่องจากยังเป็นเวลาเช้า อากาศเย็นสบาย ร่มรื่นด้วยต้นไม้สองข้างทาง เธอตัดสินใจเดินออกจากซอยแทนการเรียกใช้บริการมอเตอร์ไซค์รับจ้าง หญิงสาวยิ้มให้ชายหญิงวัยซราที่นั่งเก้าอี้คู่กันอยู่หน้าร้านบ้าน ข้างหน้าคือโต๊ะไม้ตัวเล็กวางสำหรับอาหารเพื่อเตรียมใส่บาตร ชายชรายิ้มตอบ ทักทายด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงเปรี๊ยะ แม่ค้ารถเข็นขายกล้วยปิ้งส่งกลิ่นหอมฉุยส่งยิ้มกว้างมาให้ คนไทยส่วนใหญ่ยิ้มง่าย มีน้ำใจ อเดลลาชิมซบความอบอุ่นในมิตรภาพเล็กน้อยเหล่านี้ ช่วยคลายความอ้างว้างโดดเดี่ยวสำหรับคนพลัดถิ่นอย่างเธอได้มากทีเดียว

ผู้คนมากมายเบียดเสียดกันบนสะพานเพื่อลงเรือซึ่งเข้าเทียบท่ารออยู่แล้ว เสียงนกหวีดให้สัญญาณดังแสบแก้วหู อเดลลาเดินเบียดผู้โดยสารหลายคนซึ่งกำลังสาละวนกับการแย่งกันจับจองที่นั่ง

หญิงสาวเดินตรงไปยังท้ายเรือ อากาศยามเช้า แสงแดดอ่อน เธอชอบให้สายลมพัดผ่านผิวหนังขณะเรือแล่น ไอน้ำจากแม่น้ำช่วยให้อึดชื้นได้มาก ใช้เวลาไม่นานในการเดินทางข้ามฟาก เดินจากท่าเรือเพียงไม่กี่นาทีก็ถึงมหาวิทยาลัย เธอเข้าไปส่งงานที่คณะก่อน เป็นภาพร่างลายเส้นขาวดำชิ้นแรกซึ่งจะต่อยอดเพื่อไปเขียนภาพสีน้ำมัน ไม่ลืมแวะเข้าไปเยี่ยมหนังสือที่หอสมุดกลาง จัดการอาหารมื้อเช้าง่ายๆ ด้วยแซนด์วิชและกาแฟร้อนจากซุ้มบริการ แล้วจึงตรงไปยังหอศิลป์เพื่อชมงานนิทรรศการที่ตั้งใจไว้

หอศิลป์ตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกับมหาวิทยาลัย แต่กันด้วยรั้วเป็นลัดส่วน อาคารชั้นเดียวก่อสร้างแบบก่ออิฐถือปูน รูปทรงเป็นแบบไทยประยุกต์ หลังคาทรงหน้าจั่วมุงกระเบื้องสีแดงเข้ม เย็นสบายด้วยเงาร่มรื่นของต้นจำปาใหญ่และต้นจัน อเดลลาพอใจที่ผู้คนบางตาเนื่องจากเป็นวันธรรมดา เธอจะได้ใช้สมาธิชมงานได้อย่างเต็มที่ มีเพียงเด็กหนุ่มสามคนแต่งกายคล้ายนักศึกษาในห้องโถงด้านหน้า เจ้าหน้าที่หอศิลป์ซึ่งเป็นหญิง

วัยกลางคนกำลัง่วนกับการอ่านเอกสารในมือ ฝ่ายนั้นเงยหน้าขึ้นมองเพียงแวบเดียวเมื่ออเดลลาเข้าไปยืนหน้าเคาน์เตอร์เพื่อลงทะเบียนในสมุดเข้าชม เสร็จเรียบร้อยจึงเดินเลี้ยวไปทางประตูเล็กด้านข้างซึ่งพาไปสู่ห้องแสดงงานด้านหลัง หญิงสาวตั้งใจว่าจะเริ่มชมภาพจากด้านในสุดก่อน แล้วจึงไล่เรื่อยออกมา เพื่อเลี้ยงผู้คนที่อาจเข้ามาเพิ่ม

พื้นประตูเล็กเข้ามา หญิงสาวเดินลงบันไดมุ่งสู่ห้องโถงด้านใน บรรยากาศเงียบสงบ มีเพียงเธอคนเดียว อากาศเย็นหำด้วยเครื่องปรับอากาศที่ทำงานเงียบกริบ ต่างจากภายนอกซึ่งค่อนข้างอบอุ่นด้วยแดดใกล้เที่ยง เสียงเพลงบรรเลงหวานดังแผ่วมาจากลำโพงซึ่งซ่อนไว้อย่างมิดชิด อเดลลาก้าวผ่านภาพเขียนหลายภาพบนผนัง อดใจไว้ไม่ไหวเลยไปมอง เลาะเรื่อยมาจนถึงห้องด้านในสุด

กลิ่นอ่อนหวานคล้ายดอกไม้รั้งให้หยุดก้าว ความหอมเชิญชวนให้สูดหายใจเข้าเต็มปอด เพียงไม่กี่นาทีก็รู้สึกถึงความว่องที่แล่นขึ้นมา ร่างเบาหวิวคล้ายลอยเลื่อนไปตามแรงดึงดูดบางอย่าง ภายในห้องมีดิสคัลด์คล้ายหรีไฟลิ่ง อเดลลาเห็นรางเลื่อนว่าผนังตรงหน้าสว่างเหมือนลำแสงส่องไปยังจุดนั้น กลิ่นเบาบางเริ่มทวีความหอมขึ้น จนเมื่อมาหยุดห่างจากผนังแค่เอื้อมมือ การรับรู้ค่อยกลับคืนมา จึงเพิ่งตระหนักว่าสายตากำลังจับจ้องบางสิ่งตรงหน้า

ภาพวาดสีน้ำมันขนาดใหญ่ตั้งสายตาไว้ราวมีแรงดึงดูด ถ้าเป็นคนอื่นคงเห็นเป็นเพียงงานจิตรกรรมที่งดงามมากภาพหนึ่ง แต่สำหรับเธอภาพนั้นกลับสร้างความตื่นตะลึงอย่างล้นเหลือ

กรอบไม้แกะสลักลายเครือเถา ล้อมภาพวาดเรือนไม้เก่าที่เธอแทบจะจดจำได้ทุกพื้นที่ ฝาเรือนทำด้วยแผ่นไม้ทาสีเขียว เรียงเป็นแนวตั้ง ชายชายลายฉลุใต้หลังคา หรือแม้กระทั่งต้นลิ้นทมผลิชื่อดอกกลีขาวพาดกิ่งบนหลังคาสีเขียวเข้ม ทุกรายละเอียดชัดเจนเป็นพิมพ์เดียวกันราวกับผู้วาดเคยเข้าไปเยือนในฝันของเธอก็ไม่ปาน อเดลลานั้นงัน ความหนาวเยือกแล่นวูบ

ทั่วร่าง ไม่น่าเป็นไปได้ที่ผู้วาดจะจินตนาการภาพนี้ขึ้นมาเองได้ราวคัดลอก หรือถ้าเป็นเช่นนั้นจริง คงเป็นความบังเอิญที่เหลือเชื่อที่สุด

เว้นเสียแต่ว่าสถานที่ในความฝันจะมีอยู่จริงบนโลกใบนี้ และผู้ที่จะให้คำตอบได้ดีที่สุดก็คือ บุรฉัตร วิชฌนาพันธ์ เพียงคนเดียวเท่านั้น

อเดลลาหันหลังเดินกลับออกมาด้วยความมึนงง ลืมความตั้งใจที่จะมาชมงานเสียนสิ้น ก้าวผ่านประตูเล็กสู่โถงด้านหน้าอันเงียบกริบไร้ผู้คน ผลักบานประตูออกสู่ด้านนอก แดดจ้ายามบ่ายสาดไอร้อนระอุเข้ากระทบ เธอก้าวลงบันไดทีละขั้นอย่างเชื่องช้า ความวิงเวียนเริ่มก่อตัวแรงขึ้นเหมือนพายุร้ายระเหวไปเกาะผนังรั้วรั้ว พยายามประคองตัวเดินตรงไปยังเก้าอี้ยาวใต้ต้นไม้ บรรยากาศเริ่มมืดครึ้มเหมือนก้อนเมฆบดบังแสงอาทิตย์ ที่สุดท้ายก็ชวนเซแล้วทรุดลง ก่อนสติจะขาดหาย แว่วเสียงเรียกลอยห่างออกไปจนเจียบสนิท

“เดล เดล เป็นไงบ้าง”

เสียงแผ่วเบาใกล้ลิบ พร้อมกับที่ภาพพร่างพรายวูบไหวเริ่มชัดเจนขึ้น ใบหน้าค่อนข้างกลมระบายนัยด้วยรอยยิ้มเป็นชะงักมาอยู่ตรงหน้า ดาริกา เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอนั่นเอง อเดลลากระแอมไต่คราบแห้งผากในลำคอ พยายามยันกายลุกขึ้นแต่ถูกกดไหลไว้

“นอนพักก่อนเถอะเดล ไม่ต้องรีบลุก หน้าเธอยังซีดเป็นจิวส์ดั่งอยู่เลยเนี่ย” อีกฝ่ายบอกเร็วด้วยความห่วงใย

“ดา...ฉันอยู่ที่ไหน” อเดลลาเสียงแหบพร่า กวาดตามองไปรอบห้องพบว่าตัวเองนอนอยู่บนโซฟายาวในห้องที่ไหนสักแห่ง แสงจากหลอดไฟบนเพดานสว่างจ้าจนต้องหยีตา เหลือบมองไปนอกหน้าต่าง ห้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทาอมน้ำเงินบอกเวลาใกล้พลบค่ำ

“เธอเป็นลมไปนะลิ สงสัยคงหิวจัด นี่ดีนะอาจารย์บุรฉัตรมาพบเข้าพอดี ไม่อย่างนั้นปานนี้คงนอนกร็ยเป็นเนื้อแดดเดียวไปแล้ว” ดาริกาทรุด

ตัวลงนั่งบนพื้นข้างโซฟา ยกสองมือขึ้นเท้ากาง เสียงกำไลแก้วบริเวณข้อมือกระทบกันดังกรุกกริก

“อาจารย์...บรูฉัตรเธอ” อเดลลาทวนคำ พยายามทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา “เจ้าของงานที่แสดงในหอศิลป์นะเธอ”

“ก็ใช้นะซี” ดาริกาเสียงสูง เลิกคิ้ว ตาดำชลับด้วยดินสอเขียนขอบตา ดูโตขึ้นอีกเป็นเท่าตัว “เหม! ใครๆ ก็รู้จักอาจารย์บรูฉัตรทั้งนั้นแหละ หล่อสุดตึงตลิ่งชันยันพระโขนงขนาดนั้น มาสอนที่คณะแต่ละครั้ง เธอเอ๊ย! ชะนีแก๊งกวางกรีดกันซะแทบจะลงไปดินตาย”

อเดลลายิ้ม เธอไม่เข้าใจถ้อยคำทั้งหมดของเพื่อน แต่น้ำเสียงสูงต่ำบวกกับสีหน้าท่าทางทำให้น่าฟัง ความร่าเริงสดใสและช่างพูดด้วยถ้อยคำเปรียบเปรยของดาริกาเรียกรอยยิ้มจากคนรอบข้างได้เสมอ อเดลลาจินตนาการความหล่อเหลาของบรูฉัตรไม่ออก แต่จากการได้พบเห็น เธอคิดว่าหนุ่มไทยส่วนใหญ่มีเสน่ห์เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นไม่แพ้ชาติใด ผิวสีน้ำตาลแดงแบบชายชาติวีรบุรุษเข้มแข็ง ต่างจากแถบตะวันตกที่ผิวขาวซีดคล้ายคนอมโรค เธอชอบใบหน้าที่ยิ้มคมเข้มแบบตะวันออก โดยเฉพาะดวงตาเรียวยาวกับริมฝีปากหนาชวนมองยามยิ้มยิ้ม แต่เธอไม่เข้าใจว่า เหตุใดคนเอเชียส่วนใหญ่มักยึดเอาความสวยหล่อแบบคอเคซอยด์เป็นมาตรฐานหลายคนถึงกับยอมเจ็บ ยอมเสียเงินมากมายเพื่อไปเติมแต่งใบหน้า เสริมดั้งจมูกให้โด่งเป็นสัน กรีดชั้นตา หรือแม้กระทั่งตัดและเย็บริมฝีปากให้บางเพียงเพื่อให้ได้โครงหน้าคล้ายคลึงชนชาติตะวันตก แต่เธอก็เข้าใจธรรมชาติมนุษย์ที่มักพึงพอใจและแสวงหาความแตกต่างจากตัวเอง คนในแถบอากาศหนาวมักโหยหาไออุ่นของแสงแดด ไม่ต่างจากคนในโซนร้อนที่ชื่นชอบความหนาวเย็น อยากเห็นหิมะโปรยปราย

อเดลลาหันมามองเพื่อนด้วยรอยยิ้ม ดาริกาเต็มไปด้วยความมั่นใจในความสวยของตัวเอง ผิวคล้ำเนียน บุคลิกคล่องแคล่ว ตรงกันข้ามกับรูปร่างค่อนข้างท้วม ใบหน้ากลมแบนประดับรอยยิ้มเป็นนิത്യ วาดขอบตา

บนล่าง ริมฝีปากหนาอิมเคลือบสีน้ำตาลอมแดงไม่เคยเปลี่ยน ผมดำขลับ ตัดเป็นลอนคลื่น ปล่อยสยายถึงกลางหลัง เสื้อผ้าปานสีเสบสันปล่อยชาย เข้าชุดกับกระโปรงผ้าฝ้ายทิ้งชายบานเรียวยื่น เครื่องประดับคือสร้อยลูกบิด หลากสีหลายเส้นห้อยยาวไล่ระดับตรงหว่างอก เสริมกำไลบนข้อมืออีกนับสิบวง เป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของดารีกาที่สร้างความสนใจให้แก่ผู้พบเห็นได้เสมอ อเดลลาทราบมาว่าผู้ชายในคณะหลายคนตั้งฉายาให้เธอว่าแม่หมอยิปซี แต่ดารีกาไม่เคยถือโกรธ แถมยังร่วมวงต้อปากต่อคำกับหนุ่มพวกนั้นอย่างสนุกสนาน

ดารีกาเป็นเพื่อนคนแรกที่ยู๊จ๊ก แม่เพิ่งผ่านไปได้เพียงสามอาทิตย์ แต่เธอก็สนิทกับดารีกาอย่างรวดเร็ว ถ้าไม่วัดจากรูปลักษณ์ภายนอก หญิงสาวเป็นคนน่าคบหา ความมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอเป็นเสน่ห์ของเพื่อนคนนี้ ยังจำได้ว่าเมื่อเข้าชั้นเรียนครั้งแรก ดารีกาเป็นคนเดียวที่หยิบยื่นไม้ตรีให้คนต่างชาติเช่นเธอ พยายามสื่อสารภาษาอังกฤษแบบกระท่อนกระแท่นเพื่ออธิบายเนื้อหารายวิชา แนะนำร้านจำหน่ายวัสดุอุปกรณ์ศิลปะราคาถูก พาท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ และอีกหลายอย่างซึ่งสร้างความประทับใจให้อเดลลาเป็นอย่างมาก

“เมื่อกี้เธอเรียกเขาว่าอาจารย์เธอ” อเดลลาถาม เสยผมที่ปรกหน้าผากขึ้น

“ใช่จ๊ะ เขาเป็นอาจารย์พิเศษที่คณะเราไง อาทิตย์หน้าพอส่งงานอาจารย์เอนกเสร็จ เราก็จะได้เรียนกับเขาแล้ว ฉันรอคอยเวลานี้มานานแล้วเหม! พุดแล้วตื่นตื่น” รอยยิ้มกว้างบวกกับนัยน์ตาเป็นประกายระยิบของดารีกาบอกความชื่นชมเต็มที่ ตัวจริงของบุรฉัตรคงจะหล่อ มีเสน่ห์ไม่น้อยไม่เช่นนั้นคงไม่ทำให้เพื่อนของเธอพรั่นไปได้ถึงขนาดนี้

“ใครๆ ก็คงอยากเรียนกับเขาอยู่แล้ว เก่งขนาดนั้น” อเดลลาเอ่ย ใจจดจ่อกับความคิดตัวเอง จริงลินะ อีกไม่นานเธอจะมีโอกาสได้พบกับบุรฉัตร คนเพียงคนเดียวที่จะให้คำตอบเกี่ยวกับรูปวาดเรือนไม้สีเขียวได้ดี

ที่สุด

“แล้ว...อาจารย์บุรฉัตรไปไหนแล้วละดา” อเดลลาถาม ชัยบุรฉัตรขึ้นนั่ง
อาการอ่อนเพลียดีขึ้นจนเกือบเป็นปรกติ

“กลับไปแล้วละ แต่เขาก็นั่งดูอาการเธออยู่ตั้งนานนะ หาน้ำหยาามา
ให้ บอกให้ฉันคอยดูแลเธอจนกว่าจะตื่น บ้าจริง ผู้ชายอะไรไม่รู้ น่ารัก
เหลือเกิน” ดาริกาบิดกาย ยิ้มเอียงอาย

อเดลลาตอบตัวเองไม่ได้ว่าทำไมต้องใจหวาม จะว่าเขินอายก็ไม่น่าใช่
เพราะเธอยังไม่เคยรู้จัก ไม่เคยพบบุรฉัตรมาก่อนเลย

“เธอเป็นไงบ้าง ไหมมัย” ดาริกาขยับมานั่งข้างๆ เอื้อมมือมาโอบไหล่

“ขอบใจจะดา ดีขึ้นมากแล้วละ” อเดลลาขยับตัวลงมายืน ปิดเสื้อผ้า
เบาๆ ใช้สองมือเก็บเส้นผมรุ่มร่ายบนหน้าผากและลำคอไปรวบไว้ด้านหลัง
หยิบแว่นสายตานิโตรี่ขึ้นสวมก่อนจะหันมาเอ่ย “เราไปหาอะไรกินกันดีกว่า
ฉันหิวแล้วสิ วันนี้ฉันเลี้ยงเอง”

“ได้เลยจ้า แหม! พอพูดเรื่องกิน ท้องฉันมันปั่นป่วนเป็นพายุขึ้นมา
เลยเชียว วันนี้ฉันจะพาไปชิมผัดไทยห่อไข่เจ้าอร่อย รับรองเธอต้องชอบ”
เสียงกลืนน้ำลายดังเอือกกับตาเป็นประกายของดาริกาทำให้อเดลลาก็กว้าง
ด้วยความขบขัน

วันที่อเดลลานั้นเวลารอมาถึงในที่สุด เธอตื่นแต่เช้า เลิกสวมเสื้อยืด
สีดำกับกางเกงเอี๊ยมผ้าฝ้ายในตัวเก่าสุด เพราะวันนี้คือชั่วโมงปฏิบัติงานสีน้ำมัน
ซึ่งอาจจะต้องเปรอะเปื้อนสีและน้ำมันลินซีด รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่า
ดาริกา เมื่อนึกว่าผู้สอนคือคนที่เธออยากพบเจอ ส่วนรายนั้นนอกจากการ
ตั้งแต่เมื่อวาน ถึงกับยอมลงทุนไปหาซื้อชุดใหม่เพื่อใส่มาเรียนกับอาจารย์
คนโปรด แต่สำหรับอเดลลา ไม่ใช่เพราะบุรฉัตรเป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียง ฝีมือ
เยี่ยม แต่เพราะเขาคือคนที่จะไขข้อสงสัยในใจเธอให้กระจ่างแจ้งต่างหาก

ห้องเรียนยังไร้ผู้คนเมื่ออเดลลาไปถึง เธอเลือกมุมที่มีแสงสวยแถว
หน้าต่าง ฆ่าเวลาด้วยการเดินสำรวจห้องเรียน เปิดหน้าต่างไล่กลิ่นสีระคน

ลินซีดที่วอลอยู่ภายใน หุ่นหนึ่งที่ใช้เป็นแบบในการวาดวันนี้ตั้งอยู่กลางห้อง ดอกเบญจมาศสีเหลืองสดช่อใหญ่ปักอยู่ในโถแก้วสีเขียวใส ดูโดดเด่นท่ามกลางความสลัว พักทองกับแตงโมและกาน้ำอะลูมิเนียมจัดวางเรียงรายบนผ้าสีน้ำเงินเข้มปูบนตั่งเตี้ย มีชาตั้งเขียนภาพสำหรับนักศึกษาตั้งรายล้อมเป็นวงกลม ดาริกาตามมาในเวลาไม่นานนักและจับจ้องที่ใกล้กันกับเธอไม่ถึงชั่วโหม่ง นักศึกษาต่างทยอยมาจนเต็มห้องเมื่อใกล้เวลาเรียน เสียงพูดคุยเริ่มดังแข็งแซ่สลับกับเสียงหัวเราะครึกครื้นเป็นระยะ

“เที่ยวนี้จองแถวหน้าเลยเธอจะแม่หมอ อย่ามัวแต่จ้องหน้าอาจารย์จนลืมเขียนรูปนะจ๊ะ”

เสียงกระซำดังแว่วมาจากด้านหลัง ตามด้วยเสียงหัวเราะเกรียวลั่นห้อง ผู้พูดคือหนุ่มรูปร่างสันทัด ผิวคล้ำผอมเกร็ง ผมยาวประป่า เขย่นหน้ามาจากหลังเฟรมผ้าใบ ยักคิ้ว ยิ้มกว้างเห็นฟันขาวได้หมวดหรือมแห่ริมตรงสองมุมปาก ดูคล้ายหมวดตุ๊กแตน

ดาริกาซึ่งกำลังวุ่นอยู่กับการตั้งเฟรมผ้าใบชะงัก หันไปยื่นเท้าเอา

“ก็ดีกว่ามองหน้าแมลงสาบอย่างเอ็งแหละไอ้ปุ่น เห็นแล้วจะอ้วก”

“เหมๆ พอเข้ามาหากินในกรุงแป็บเดียว ลืมความขยันนอกคนนี่แล้วเธอจ๊ะ” หนุ่มชื่อปุ่นลอยหน้าลอยตาล้อเลียน ผู้ถูกเย้าหน้าค้ำแดงกำ ฐึ้นนิ้วกราด

“ปากตินะเอ็ง เตียวแม่เอาน้ำมันสนล้างปากซะนี่”

“โธ่ๆ ใจเย็นหน้า อย่าเอางวงฟาดพินะ เตียวพาไปกินอ้อยแล้วจะพาไปอาบน้ำให้ด้วยนะจ๊ะ” ปุ่นยกมือขึ้นห้าม ยิ้มยียวน

“ไอ้ปุ่น มึง!” ดาริกาคว้าแปรงขนาดใหญ่ขว้างใส่คนปากดี ปุ่นหลบวูบ แกล้งแหกปากร้องเองคล้ายสุนัข เรียกเสียงหัวเราะผสมกับเสียงเป่าปากดังลั่น

“เตียวเถอะมึง วอนซะแล้ว” ดาริกาค้อนขวับ หันไปง่วนกับงานต่อ

อเดลลอมยิ้ม พอละฟังออกบ้างเป็นบางคำ เป็นที่รู้กันว่าทั้งดาริกา

และปุ่นเป็นคู่กัด มักโต้ตอบกันด้วยถ้อยคำเผ็ดร้อนเสมอเมื่อเจอหน้า
ทุกคนต่างเข้าใจดีว่าเป็นเพียงการพูดเสียดสีหยอกล้อกันในหมู่เพื่อนฝูง
ไม่ถึงขั้นทะเลาะจริงจัง

“โอ้ พี่ปุ่นก็แค่นี้เองด้วยความรักเท่านั้นแหละจ๊ะ ไม่อยากเห็นแม่หม้อ
ตรอมใจ ผมไปเดี๋ยวจะไม่สวายนะจ๊ะ”

ปุ่นโผล่มาอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ฟุ่งมาประชิดตัวดาริกาแล้ว
สวมกอดอย่างว่องไว เสียงเสพसानเสียงเป่าปากดังลั่นห้อง อเดลลาถอยห่าง
ในใจนึกห่วงเพื่อนถึงแม้จะเข้าใจว่าเป็นแค่การหยอกเย้าก็ตาม

“ไอ้ปุ่น ไอ้บ้า! ปล่อยกูนะมึง” ดาริกาหัวดีร้อง ดิ้นขลุกลัก เบี่ยงตัว
ออกจนหลุดจากวงแขน ก่อนจะถอยออกไปใส่ห้องคนข้างหลังจนเสียหลักเซไป
ปะทะเข้ากับใครคนหนึ่ง

“อู๊ย! อาจารย์” ดาริกาเบิกตากว้าง อุทานเสียงดัง

อเดลลาหันขวับไปมอง เสียงหัวเราะโดยรอบแผ่วลง เหลือเพียงเสียง
กระซิบกระซาบ

ชายหนุ่มร่างสูงสง่าสวมเสื้อเชิ้ตสีดำกำลังประคองปุ่นให้ยืนขึ้น
เด็กหนุ่มค้อมตัวยกมือไหว้ก่อนหันกลับ กิ่งเดินกิ่งวิ่งไปหลังห้องอย่าง
รวดเร็ว บุรฉัตรอมยิ้ม ก้าวมายืนหน้าห้อง กวาดตาไปทั่ว

“สวัสดิ์ครับ ผม บุรฉัตร วิชญานนท์ ดีใจที่ได้มาพบทุกคนนะ
ครับ” เสียงทุ้มกังวานก้อง เต็มไปด้วยความมั่นใจ อเดลลาเหลือบมอง
ดาริกาแล้วอดยิ้มไม่ได้ หญิงสาวนั่งตาลอย ยิ้มหวาน จับจ้องอาจารย์หนุ่ม
ไม่วางตา

“ตั้งแต่วันนี้ ผมจะทำหน้าที่ต่อจากอาจารย์เอนกในการเรียนสิน้ามัน
จนจบเทอมนะครับ เราจะเริ่มจากการเขียนหุ่นนิ่งก่อน แล้วช่วงท้ายถึงจะ
เขียนภาพพอร์เทรต^๓กัน”

^๓ ภาพเหมือนบุคคล ซึ่งเป็นได้ทั้งภาพถ่ายและภาพวาด

ร่างสูงก้าวเดินไปด้านข้าง อเดลลาลอบพิจารณาโดยใช้เฟรมผ้าใบเป็นที่หลบสายตา บุรฉัตรหล่อเหลาสวมคำชื่นชม ใบหน้าคมเข้มช่างดูคุ่นตา พยายามนึกว่าเคยเห็นเค้าหน้าแบบนี้ที่ไหนมาก่อน แต่ก็นึกไม่ออก

“พร้อมหรือยังครับ ถ้าพร้อมแล้วเชิญทุกคนข้างหน้าเลยครับ ผมจะสาธิตการร่างภาพให้ดูก่อน”

บุรฉัตรก้าวไปยังขาตั้งซึ่งวางเฟรมผ้าใบรอไว้แล้ว นักศึกษาต่างลุกกันเข้าไปล้อมวงจนแน่นชนิด อเดลลายืนห่างจากเขาไปแค่เอื้อมมือ มองเห็นเลี้ยวหน้าด้านข้างเต็มตา บุรฉัตรเอื้อมมือขยับเฟรมมาให้เข้าที่ แล้วหันมาจับพู่กันป้ายสีจากจานผสม

“การร่างภาพด้วยสี ต้องมั่นใจว่าฝีมือการร่างของเราแม่นยำจริงๆ ใครจะใช้สีอะคริลิกในการร่างก็ได้นะครับ เพราะแห้งเร็วกว่า สีที่เลือกใช้ควรอยู่ในโครงสร้างส่วนรวมของภาพ ครั้งนี้ผมใช้สีเบียร์นอร์ดัมเบอร์เป็นตัวร่าง” เขาอธิบายเสียงนุ่มทุ้มพร้อมกับตัวดปลายพู่กัน ป้ายสีน้ำตาลอมแดงลงบนผิวผ้าใบขาวสะอาดเป็นเส้นสายด้วยความชำนาญ

ตลอดเวลาที่บุรฉัตรสาธิตการร่างภาพ อเดลลาไม่ได้ใส่ใจมองเลยแม้แต่น้อย สายตากลบจับจ้องใบหน้าเขาหนึ่ง ใบหน้าคมเข้ม ดวงตาแฝงแววเศร้าช่างละม้ายใครคนหนึ่ง เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน อเดลลาพยายามนึกทบทวน แล้วก็ต้องชนลูกชู้

ใช่แล้ว เด็กหนุ่มในความฝันนั้นไง

คล้ายคลึงกันเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็สีผิว ดวงตา จมูกโด่งเป็นสัน หรือริมฝีปากหนาได้รูป ตูมูมไหนดก็เหมือนเด็กหนุ่มคนนั้นมาปรากฏกายอยู่ที่นี้จริงๆ อเดลลางุนงง ความคิดลึบสนวนวนาย

ไม่น่าเชื่อ ภาพวาดเรือนไม้ที่คล้ายกับภาพในความฝันยังพอจะอ้างได้ว่าเป็นความบังเอิญ แต่หน้าตาของบุรฉัตรกับเด็กหนุ่มคนนั้นแทบจะเป็นพิมพ์เดียวกัน แล้วยังจะเรียกว่าเป็นความบังเอิญได้อีกหรือนี่

๓

กามเทพ

“เดล...เดล”

เสียงเรียกพร้อมกับแรงเขย่าต้นแขนทำให้เดลารู้สึกตัว ใจหายวาบ เมื่อเห็นบุรุษจรตราบระสานสายตาอยู่ เหลียวมองไปรอบตัว ไม่มีนักศึกษาแม้แต่คนเดียว หันไปเห็นดาริกาส่งยิ้มแห้งมาให้

“มาทำงานได้แล้ว” ดาริกาพยักหน้า อเดลลาหน้าร้อนผ่าว อับอายจนแทบอยากวิ่งไปให้พ้นเสียจากตรงนั้น

“ทำไมไม่เรียกฉันล่ะดา” อเดลลาหันไปเอ่ยกับเพื่อนขณะนั่งลง มือเย็นเฉียบจับพู่กันงกๆ เงิ่นๆ

“ฉันเรียกเธอตั้งหลายครั้งแล้วนะเดล แต่เธอก็นิ่งเหม่อมองอาจารย์อยู่อย่างนั้นนะ” ดาริกามองด้วยแววดาสงสัย “ไม่สบายหรือเปล่า เมื่อเข้าอีมาเรียังเนี่ย”

“เปล่า ฉันโอเค” อเดลลาหันไปยิ้มให้ก่อนจะเบนสายตาไปยังผืนผ้าใบตรงหน้า จับพู่กันป้ายสี เริ่มต้นร่างภาพโดยไม่พูดอะไรอีกเลย

ตลอดสี่ชั่วโมง สายตาของอเดลลาจับจ้องผืนผ้าใบก็จริง แต่สมอง

กลับวนเวียนอยู่กับคำถาม เธอแอบชำเลืองมองบุรฉัตร เห็นเขาง่วนกับการขีดเขียนบางอย่างลงในสมุดสเกตช์เล่มใหญ่ นานครึ่งจึงจะลุกขึ้นเดินมาดูงานพร้อมกับแนะนำนักศึกษาเป็นรายตัว อเดลลาตั้งใจไว้แล้วว่าวันนี้ต้องหาโอกาสคุยกับชายหนุ่มให้ได้ เธอรอคอยจนชั่วโมงเรียนสิ้นสุดลง รีบล้างฟูกันจัดเก็บจานสีเข้าที่ นวยกกระเป๋าแล้วเดินลี้วตามอาจารย์หนุ่มที่เพิ่งก้าวออกจากห้องไป

“เดล! จะไปไหน” ดาริกาตะโกนถาม มองตามด้วยความมุงนง

อเดลลาก้าวพ้นประตูออกมาเหลียวมอง แต่ไม่เห็นผู้ที่อยากพบ จึงกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปตามระเบียบ แล้วเลี้ยวซ้ายตรงมุมห้อง นั่นไง บุรฉัตรกำลังจะก้าวลงบันไดไป

“อาจารย์คะ” อเดลลาเรียกเสียงดัง แต่อีกฝ่ายไม่ได้ยิน เธอวิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว มือคว้าราวบันไดไว้ได้ก่อนจะพุ่งตกลงไป มองเห็นร่างสูงก้าวไปตามขั้นบันได อ้าปากจะเรียกซ้ำ แต่หญิงสาวคนหนึ่งเดินสวนขึ้นมาหยุดตรงหน้าชายหนุ่ม

“อาจารย์บุรฉัตรคะ ท่านคณิตซีญูที่ห้องคะ”

อเดลลาทิ้งตัวลงด้วยความผิดหวัง ถอนใจหนักหน่วง ตัดสินใจหันหลังกลับ เดินก้มหน้าครุ่นคิดมาตลอดทางว่าจะทำอย่างไรต่อไป จนเกือบชนเข้ากับดาริกาที่ตามมาด้วยความหวังเฝ้ายาม

“ไปไหนมานะเดล”

“ขอโทษด้วยดา ฉันรีบนะ พอดีมีเรื่องอยากจะถามอาจารย์”

ดาริกากำลังจะถามต่อ แต่เมื่อเห็นแววกังวลบนใบหน้าเพื่อนจึงยังปากไว้

อเดลลาครุ่นคิดหาวิธีที่จะได้พูดคุยกับบุรฉัตร ตอนแรกตั้งใจจะค้นหาเบอร์แล้วโทร. ไป แต่คำพูดของหญิงเจ้าของร้านผ้าไหมดังก้องขึ้นมาเตือน

“การที่เราจะใช้วิธีโทรศัพท์ไปคุยธุระกับใครสักคน ถ้าเป็นธรรมเนียม

ตะวันตกอาจจะไม่เป็นไร แต่เรื่องนี้คนไทยเขาถือ โดยเฉพาะถ้าคนที่เราต้องการจะพูดคุยหรือปรึกษาหารือด้วยมีสถานภาพสูงกว่าเรา เช่น ญาติผู้ใหญ่ เจ้านาย หรือครูบาอาจารย์ เราควรไปพบปะพูดคุยต่อหน้า ถือว่าเป็นการให้เกียรติเขา ยิ่งถ้าเรื่องนั้นสำคัญและเราต้องไปขอความช่วยเหลือจากเขาด้วยแล้ว ยิ่งไม่เหมาะไม่ควรใช้วิธีคุยทางโทรศัพท์เป็นอย่างยิ่ง

ที่สุดอเดลลา ก็คิดออก เช้าวันต่อมา เธอเขียนข้อความลงบนการ์ดไปวางไว้บนโต๊ะทำงานของบรูซันตร ขอนัดเลี้ยงอาหารเป็นการตอบแทนความมีน้ำใจที่เขาช่วยเหลือดูแลในวันที่เธอหมดสติ วิธีนี้น่าจะสุภาพที่สุด ไม่เป็นการสร้างความลำบากใจให้บรูซันตรในการตอบรับหรือปฏิเสธ

อเดลลาออกจากที่พักก่อนเวลา นั่งตากลมยามเย็นบนเรือข้ามฟากเพียงครู่เดียวก็ถึงท่าราชวรดิษฐ์ เธอก็มองนาฬิกาข้อมือ อีกเกือบชั่วโมงกว่าจะถึงเวลานัด ยังมีเวลาเหลือพอจะเดินชมสินค้าที่วางเรียงรายตามทางเท้าได้ ส่วนใหญ่เป็นสินค้ามือสองแต่ยังอยู่ในสภาพดี เธอสะดุดตาสร้อยที่ทำจากเส้นหนังสือน้ำตาลเข้มถักเป็นริ้วสลับไปมา ล้อมล็อกเกตเทอร์คอยล์รูปไข่สีเขียวอมฟ้า หญิงสาวลองยกขึ้นทาบลำคอ

“กู๊ดๆ ค่ะ” แม่ค้าวัยกลางคนออกปากชมพลางยกนิ้วหัวแม่มือ

“เท่าไรคะ” อเดลลาถามขณะมองเงาสะท้อนในกระจกเงาบานเล็กที่คนขายตั้งไว้ให้ลูกค้า

“ตาย! พูดไทยได้ด้วย” หญิงคนขายอุทานอย่างประหลาดใจ

สร้อยหนังสือน้ำตาลเข้มเข้ากันได้ดีกับเสื้อผ้าปานสีน้ำตาลอ่อนคอเงินที่สวมอยู่ ได้สีฟ้าสดของเทอร์คอยล์มาสร้างจุดเด่นได้อย่างเหมาะเจาะ อเดลลาจ่ายเงินพร้อมกล่าวขอบคุณ ออกเดินเรื่อยมาจนถึงร้านอาหารเล็กๆ ที่ดริกาเคยพามาอาทิตย์ก่อน เธอประทับใจการจัดร้านสวยงามด้วยวัสดุตกแต่งจากธรรมชาติ พนักงานหญิงที่กำลังง่วนจัดช่อดอกไม้บนโต๊ะหันมายิ้มทักทาย อเดลลาก้าวไปบนลานซึ่งปูด้วยแผ่นหิน ผ่นึงปูนด้านซ้ายพราง

มิดชิดด้วยต้นตีนตุ๊กแกเกาะเต็มเหมือนหญ้าด้วยวอลล์เปเปอร์สีเขียว ต้นโมก พวงหลายต้นในกระถางดินเผาวางเรียงเป็นแนวอยู่ด้านหน้า ผลิดอกสีขาว กระจายเต็มต้นไทรยกกลิ่นหอมอ่อนฟุ้ง ทางเดินปูด้วยแผ่นหินโล่ระดับสูงสู่ พื้นด้านล่างซึ่งมีโต๊ะอีกสองตัวตั้งชิดแนวรั้ว มีพุ่มบักชบาสวรรค์ทอดช่อสีส้ม เป็นพวงระย้า อเดลลาตัดลิ้นใจเลือกโต๊ะด้านขวามือ มองไกลออกไปคือ สายน้ำเจ้าพระยาไหลเอื่อย แสงสีเหลืองทองยามอาทิตย์อัสดงสะท้อนผิวน้ำ เป็นประกายระยิบระยับ เรือเอี่ยมจุ่นลำเล็กล่องทวนกระแส น้ำ ลากเรือ บรรทุกทรายตึระลอกคลื่นเข้าหาฝั่งเป็นระยะ สายลมเย็นพัดพากลิ่นหอม ของดอกไม้จืดจางในอากาศ ก็มองหน้าปัดนาฬิกา เหลือเวลาอีกกว่ายี่สิบ นาที

บุรฉัตรจะได้รับข้อความหรือเปล่านะ เขาอาจจะมองไม่เห็น หรืออาจจะเห็นแล้วแต่คงคิดว่าไม่สำคัญ เพราะเขาเองก็รู้อัจฉริยะมาก่อน ช่างเถอะ นึกเสียว่าออกมาเกินขวานอกบ้านสักวันจะเป็นไรไป

อเดลลาตั้งใจว่าจะเผื่อเวลาสักยี่สิบนาที ถ้าชายหนุ่มไม่มากก็จะไม่รอ เธอสั่งน้ำลิ้นจี่ไซดาให้ตัวเอง ยังติดใจรสชาติหอมแปลกลิ้นตั้งแต่ครั้งก่อน ชัยบ้วนสายตา ล้วงหยิบหนังสือจากกระเป๋าสะพายขึ้นมาเปิดอ่านขณะรอ เครื่องดื่มมาเสิร์ฟ ภายในร้านค่อนข้างสลัว อาศัยแสงจากตะเกียงดวงเล็ก บนโต๊ะและโคมไฟรูปทรงสี่เหลี่ยมบุด้วยผ้าฝ้ายที่แขวนอยู่เหนือศีรษะช่วยให้มองเห็นได้บ้าง เธอเพลินกับเรื่องราวบนหน้ากระดาษจนไม่ทันสังเกตเห็นว่าใครคนหนึ่งก้าวมายืนข้างโต๊ะ

“สวัสดีครับ มาถึงนานหรือยัง”

ลำเนียงภาษาอังกฤษที่ได้ยินชัดเจนราวเจ้าของภาษาเรียกอเดลลาให้ เยกหน้าจากหนังสือในมือ

“สวัสดีค่ะ มาถึงสักครูแล้วค่ะ”

รอยยิ้มทำให้บุรฉัตรดูสดใส เลื้อยดีสีฟ้าโคบอลต์และปกสีขาวขับผิว กระจาง แขนเสื้อตั้งร่นขึ้นเสมอข้อศอก ให้ความรู้สึกผ่อนคลายกว่าตอนอยู่

ในชั้นเรียน เขาหย่อนกายลงนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโดยไม่รอให้เชื้อเชิญ อเดลลา ปิดหนังสือวางลงบนโต๊ะ สบตาและส่งยิ้มให้

“ขอบคุณครับสำหรับการ์ด ผมเพิ่งเห็นเมื่อตอนบ่ายนี่เอง”

เธอพยักหน้ายิ้ม ตอบเสียงสดใส “ขอบคุณเช่นกันค่ะที่ให้เกียรติมา ดิฉัน อเดลลา เวอร์ราชีโอ ค่ะ”

“ยินดีครับ ผม บรูโน่ ตรี วิชฌานานนท์ แต่ผมว่าคุณน่าจะรู้จักผมแล้ว ละมังครับ” น้ำเสียงสุภาพนุ่มนวลและรอยยิ้มช่วยให้ถ้อยคำดูไม่เป็นการ โอ้อวดแต่อย่างใด

การสนทนาหยุดลงเมื่อพนักงานบริการเดินตรงเข้ามาพร้อมวางเมนู บนโต๊ะ อเดลลาลอบชำเลืองขณะบรูโน่ตรก้มหน้ามองรายการอาหาร ใบหน้า รูปเหลี่ยมยาว ผิวสีน้ำตาลเนียนสะอาด ดวงตาลูบตามองเห็นแผงขนตา ตกหนาล้อมกรอบดวงตาเรียวยาว จมูกเป็นสันโด่งได้รูป ริมฝีปากได้รูป สีน้ำตาลอมส้มระบายนุ่มอ่อน

ใบหน้าเด็กหนุ่มในผืนแวบเข้ามา ช่างเหมือนกันจริงๆ เหมือนจนแทบ จะเรียกว่าเป็นคนเดียวกันก็ยิ่งได้ ต่างกันแค่วัยเท่านั้นเอง

เป็นไปได้ไหมที่ทั้งคู่อาจจะเป็นเครือญาติกัน เด็กหนุ่มคนนั้นอาจจะ มีศักดิ์เป็นปู่ทวดหรือตาทวดของบรูโน่ตร ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ชายหนุ่มก็คง พอลจะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับปู่ทวดจิอานโนของเธอบ้างสินะ เพราะภาพถ่ายในห้อง Eternità ยืนยันชัดเจนว่าปู่ทวดของเธอกับเด็กหนุ่มรู้จักกันมาก่อน แน่นนอน

อเดลลางมในห้วงจิตจนลึมสังเกตุว่าอีกฝ่ายมองอยู่ เมื่อรู้สึกตัวจึง หลบตา ขยับตัวอย่างเก้อเขิน

‘เขาคงสงสัยว่าทำไมเราชอบจ้องหน้าเขาตลอด ในห้องเรียนก็ทนนั่ง แล้ว นี่ยังจะเปลอซ้ำอีก น่าอายจริงๆ’

“คุณทานอาหารไทยได้หรือเปล่าครับ” บรูโน่ตรเอ่ยสำเนียงภาษาอังกฤษน่าฟัง อเดลลาใจชื้นเมื่อเห็นรอยยิ้มจางตรงมุมปาก

“ถ้าไม่ผิดมากก็พอทานได้ค่ะอาจารย์” รอยฉงนบนใบหน้าชายหนุ่ม ทำให้ต้องรีบอธิบาย “ดิฉันพอพูดภาษาไทยได้ค่ะ เคยเรียนพูดจากครูที่รับสอนภาษาไทยในฟลอเรนซ์มาบ้าง แล้วก็เคยทำงานในร้านขายผ้าไหมไทยตอนอยู่ที่โน่น อาจารย์ใช้ภาษาไทยดีกว่านะค่ะ ดิฉันจะได้ฝึกพูดไปด้วย”

บุรฉัตรพยักหน้ายิ้ม หันไปสั่งอาหาร พนักงานหญิงจตรายการอย่างรวดเร็วแล้วเดินกลับไป

“สำเนียงภาษาไทยของคุณถือว่าดีทีเดียว” บุรฉัตรเอนหลังพิงพนัก “อ้อ อย่าเรียกผมว่าอาจารย์เลยครับ มีคนเรียกผมแบบนี้เยอะแล้ว เรียกชื่อก็พอครับ”

“ได้ค่ะ คุณบุรฉัตร” อเดลลารู้สึกสบายใจขึ้น มือที่วางเกร็งบนตักเริ่มผ่อนคลาย

“ทราบมาว่าคุณเป็นนักศึกษาทุนแลกเปลี่ยนจากอิตาลี ผมเห็นครั้งแรกยังสงสัยอยู่ว่าเป็นลูกครึ่งหรือเปล่า” บุรฉัตรมองใบหน้าवलเนียน แพขนตายาวล้อมดวงตากลมโตหลังกรอบแว่น จมูกโด่งเป็นสันพองาม รับกับเส้นผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มเหลือบทองรวบไว้ข้างหลังดูเรียบร้อย

“เปล่าค่ะ ดิฉันเกิดและโตที่อิตาลี พ่อแม่เป็นคนอิตาลีทั้งคู่ค่ะ ดิฉันสอบทุนได้และเลือกลงที่นี่” เธอตอบ สบตาอีกฝ่ายเพียงแวบเดียว แล้วหันไปมองพนักงานชายที่กำลังวางแก้วเครื่องดื่มลงบนโต๊ะ อเดลลารู้ว่าเป็นการเสียมารยาทในการสนทนา แต่ก็ไม่กล้าพอจะสบตาอีกฝ่าย “ดิฉันต้องขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับความช่วยเหลือ ไม่อย่างนั้นวันนั้นดิฉันคงแย่”

“ไม่เป็นไรครับ พอดีผมกำลังจะพาคุณะอาจารย์จากอเมริกาไปชมงาน แต่ไปพบคุณเข้าเสียก่อน”

“โอ...ต้องขอโทษจริงๆ ที่ทำให้คุณเสียเวลา” หญิงสาวเสียวอ้อย “ดิฉันชอบภาพวาดของคุณมาก วันนั้นตั้งใจจะไปชมงานของคุณ แต่ก็ได้ชมแค่ภาพเดียว ยังเสียดายไม่หายเลยค่ะ”

อเดลลาตั้งใจจะถามเกี่ยวกับภาพวาดเรือนไม้ แต่การสนทนาต้อง

หยุดลง เมื่อพนักงานหญิงเดินถือถาดบรรจุจานอาหารมาถึงและยกจานชามลงวางเรียงบนโต๊ะ กลิ่นคล้ายเครื่องเทศโชยกรุ่นจากชามตรงหน้า หอมแปลกแต่ชวนลิ้มลอง บุรฉัตรเอื้อมมือมาหยิบชิ้นกลาง ตักอาหารคล้ายแกงสีเขียวข้นจากชามใส่จานอเดลลา

“คุณลองทานดูครับ แกงเขียวหวานปลากราย ผมกำชับแล้วว่าให้เผ็ดน้อยที่สุด”

“ขอบคุณค่ะ” อเดลลาตอบ ใช้ช้อนแบ่งชิ้นปลาเป็นคำเล็กๆ ก่อนตักเข้าปาก รสชาติหวานมันกลมกล่อม เผ็ดชานพอประมาณ เจือด้วยสมุนไพรที่มีกลิ่นหอมเฉพาะตัว แตกต่างจากอาหารในบ้านเมืองของเธอซึ่งรสชาติจัดและมัน เพราะอุดมด้วยนม เนย และชีสเป็นหลัก

“เมื่อก็ได้ยินว่าคุณได้ชมภาพเขียนของผมแค่ภาพเดียวเหรอครับ”
บุรฉัตรชวนคุย

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง มือถือช้อนและส้อมนิ่งอยู่

“ใช่ค่ะ เสียหายเหลือเกิน อุตส่าห์ตั้งใจมาชมเต็มที่เลย ไม่รู้เมื่อไหร่จะมีโอกาสได้ชมงานดีๆ แบบนี้อีก ดิฉันชอบงานสไตล์คุณ ละเอียดและสวยงามเหมือนจริงมาก คล้ายงานของศิลปินฝรั่งเศสท่านหนึ่ง แต่ดิฉันจำชื่อเขาไม่ได้”

ภาพจิตรกรรมสีน้ำมันรูปหญิงสาวยืนอวดเรือนร่างเปลือยเปล่าท่ามกลางกามเทพตัวน้อยที่ขยับปีกบินวนอยู่รอบตัวปรากฏขึ้นในห้วงความคิด เธอพยายามนึกชื่อจิตรกรคนนั้น แต่ยิ่งนึกก็ยิ่งทึบตัน

“คุณคงหมายถึง วิลเลียม อะดอลฟ์ บูเกอโร”

“ใช่ค่ะ! บูเกอโร” อเดลลาตาโต ตื่นเต้นเหมือนไซปรีศนาลำเรื่อง

“บูเกอโรเป็นแรงบันดาลใจอันดับหนึ่งของผมเลยละครับ ผมซื้อหนังสือรวมผลงานของเขามาศึกษา แต่เทียบไม่ได้เลยกับการได้ไปชมงานต้นฉบับจริงๆ สวยมาก”

“โอ! น่าอิจฉาคุณจัง” อเดลลาเริ่มผ่อนคลาย รู้สึกสนุกกับการได้

สนทนาเรื่องที่อยู่ในความสนใจ โดยเฉพาะกับคนรอบรู้และสนใจงานศิลปะเหมือนกัน เธอกำลังพูดด้วยน้ำเสียงสดใสกว่าเดิม

“ภาพที่ดิฉันชอบมากคือ The Return of Spring แล้วก็ L'Amour et Psyché, enfants สวยเหลือเกิน ดูก็ครั้งก็ไม่เคยเบื่อ”

บุรฉัตรชอบลำเนียงฝรั่งเศสของอเดลลาเมื่อวานชื่อภาพวาด หญิงสาวดูสดใสเมื่อเผยแพร่ยืม ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอประกายระยิบ ผิดกับอเดลลาคนก่อนหน้าซึ่งนั่งเสียบและดูไว้ตัว

“ถ้าคุณชอบงานเขียนของบูเกอโร คุณก็ต้องรู้จักเซอร์ลอร์เรนซ์ อัลมา-ทาเดอมา ลีละ คนโปรดของดิฉันเลยละคะ ภาพของเขาดงามมาก”

“รู้จักสิครับ ภาพเขียนของสองท่านนี้คล้ายกัน ต่างกันก็เพียงการใช้ฝีแปรงของบูเกอโรจะเก๋ยี่เยียนละเอียด การคุมโทนสีจะนุ่มและคลาสสิก ส่วนหลายภาพของอัลมา-ทาเดอมาจะแทรกสีสดใสในเสื้อผ้าและดอกไม้ ต้องยอมรับเลยว่าศิลปินรุ่นเก่าฝีมือเฉียบขาดมาก” บุรฉัตรเอนหลังพิงพนัก เขาเห็นแววกระตือรือร้นในดวงตาเมื่อหญิงสาวโน้มตัวมาวางข้อศอกลงบนโต๊ะ สองมือประสานกันไว้ ปากหยักยิ้มเต็มลึกลับเผยอยิ้ม

“อ้อ ยังมีอีกคนที่ดิฉันชอบ คุณรู้จักจิตรกรชาวฝรั่งเศสที่ชื่อ เอมีล มูนิเยร์ ไหมคะ ภาพของเขาคล้ายกับบูเกอโรมาก”

“รู้จักครับ เขาเป็นลูกศิษย์มือเอกของบูเกอโรนี่ครับ ถอดแบบสไตล์การวาดจากอาจารย์มาได้หมดเลย”

“ดิฉันชอบรูป Le Sauvetage และ Armistice ดูน่ารักมาก”

“ท่าทางคุณน่าจะชอบกามเทพนะครับ” บุรฉัตรเอ่ย แต่เมื่อเห็นคิ้วสีน้ำตาลเข้มขมวดและแววตาสงสัย เขาก็รีบเอ่ยขอโทษ “โทษทีครับ ผมหมายถึงคิวปิดนะ”

“คุณรู้ได้ไงคะ” อเดลลาอุทาน ดวงตาทอประกาย “ใช่ค่ะ ดิฉันชอบคิวปิดมาก”

“เพราะภาพที่คุณพูดถึงจะมีคิวปิดอยู่ในนั้นทุกภาพนะสิครับ”

“ฉันชอบภาพวาดที่เกี่ยวกับคิวปิด ฉันชอบเด็กตัวเล็กๆ ผมหยิกขอด แก้มกลม ตัวป้อมๆ ยังมีปีกสีขาวด้วยยิ่งน่ารัก” อเดลลายิ้ม “เอ...เมื่อที่คุณเรียกคิวปิดว่าอะไรนะคะ”

“กามเทพครับ กามหมายถึงความรัก ส่วนเทพก็คือเทวดาหรือเทพเจ้า ภาษาอังกฤษคือเอนเจลันั้นแหละครับ เทพเจ้าแห่งความรัก”

“ภาพเขียนของคุณก็ไม่ต้องยกว่าสองท่านนี้หรอกคะ ยอมรับเลยว่าแค่ได้ชมภาพเล็กๆ จากหนังสือยังสวยงามขนาดนั้น คิดแล้วยังเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้ชมต้นฉบับจริง” อเดลลาเสียงอ่อน สีหน้ามีแววมืดหวัง

“ขอบคุณครับ ถ้าคุณสนใจ ผมอนุญาตให้ไปชมที่แกลเลอรีส่วนตัวของผมได้ แต่คงต้องเป็นต้นเดือนหน้า เพราะภาพทั้งหมดต้องนำไปจัดนิทรรศการที่ฝรั่งเศสอีกสามอาทิตย์ครับ ถ้าโชคดีคุณก็จะได้ชมครบทุกภาพ แต่ถ้าโชคดีน้อยหน่อย งานบางชิ้นอาจจะมีคนขอซื้อไปเสียก่อน”

“ขอบคุณมากเลยคะ” อเดลลากระพุ่มมือไหว้แบบที่เคยได้รับการฝึก เมื่อครั้งยังเป็นพนักงาน บุรฉัตรสังเกตเห็นกิริยาหนุ่มนวล แวดตาอ่อนโยนแฝงความเก๋เขินยามถูกจับตามอง

บุรฉัตรหยุดการสนทนาไว้ชั่วคราวเพื่อให้อเดลลาได้รับประทานอาหาร เขาตักอาหารให้พร้อมอธิบายรายละเอียดของแต่ละจานอย่างเชี่ยวชาญ บรรยายภาพลิตเพลินระหว่างพูดคุยทำให้อเดลลาลืมเรื่องสำคัญที่ตั้งใจถามไป เมื่อจุกคิดได้จึงถามทันที

“เอ้อ...คุณบุรฉัตรคะ ดิฉันอยากทราบภาพเรือนไม้ที่...”

“ว้าว! บรูค”

เสียงหนึ่งแทรกขึ้นกลางคัน ทำให้อเดลลาชะงักคำค้าง

แมลิน

เจ้าของเสียงคือสาวสูงเพรียวในชุดเดรสสั้นเข้ารูปสีดำ อวดท่อนขาเนียนกลมกลิ้ง คอเสื้อกว้างเห็นเนินเนื้อขาวผ่อง

“แม่ย์...” บุรฉัตรหันไปมองด้วยแววตาประหลาดใจ เจ้าของร่างเพรียวไม่รอคำเชื้อเชิญ วางกระเป๋าถือลงบนโต๊ะ หรูดตัวลงนั่งชิดชายหนุ่ม มือกระหวัดเกี่ยวแขนเขาอย่างสนิทสนม

“แอบมาทานข้าว ไม่เห็นชวนแม่ย์เลย” ปลายเสียงกระเจ้ากระงอดอเดลลาเห็นหล่อนปรายตามองมา “เดี๋ยวนี้มีความลับกับแม่ย์แล้วหรือบรูค”

“แม่ย์ครับ” บุรฉัตรแกะแขนออกอย่างนุ่มนวล ชยับนั่งตัวตรงอเดลลาเห็นแววแก้วเขินบนใบหน้าเขา

“ไม่รู้ละ ยังไงคืนนี้บรูคต้องแก้ตัว พาแม่ย์ไปนั่งรถเล่น” หญิงสาวสอดมือเกาะแขนอีก นิ้วเรียวระบายเล็บสีม่วงแต้มลายดอกไม้เล็กๆ เกาะแขนเสื้อชายหนุ่มเหมือนเด็กเล็กอ่อนโยกได้ของเล่น

“อเดลลาครับ นี่แมลิน เพื่อนของผม” ชายหนุ่มแนะนำก่อนจะหันไปทางหญิงสาวข้างตัว “นี่อเดลลา นักศึกษาทุนจากอิตาลี”

ดวงตาคมด้วยอายแชโดว์สีเข้ม ติดแผงขนตาหนา โฉบมองมาปราดเดียว อเดลลาลังเกตเห็นความเฉยชา แต่เธอก็เพยรอยยิ้มทักทายก่อน

“สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้พบคุณเมลิน” คาดว่าเมลินน่าจะสูงวัยกว่าจึงยกมือไหว้ อีกฝ่ายรับไหว้แบบแกนๆ ตวัดหางตาแล้วเบนความสนใจไปยังชายหนุ่มข้างตัวต่อ

“ไปนะคะบรู๊ค ไปนั่งรถเล่นกันนะคะ นะคะ” หญิงสาวรบเร้า สีหน้าง้างอน

“ผมยังไม่ไหนไม่ได้ครับเมย์” บรู๊คตรปฏิสเสธ “อเดลลานัดผมมาเลี้ยงขอบคุณ แล้วเราก็กึ่งเริ่มทานข้าว”

“ก็รีบๆ ทานสิคะ เมย์รอได้” เมลินตีหน้าเมื่อหน้าย ทั้งแขนลงข้างตัว

“ไม่ได้ครับ ผมไม่รีบด้วยเหตุผลแบบนี้” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ แต่อีกฝ่ายหน้าค่วา มองค้อนมาถึงอเดลลาด้วย

“แล้วเมย์มากับใครล่ะ” บรู๊คตรถาม ทำให้เมลินสะดุ้งเล็กน้อย กลอกตาไปมาเหมือนพยายามนึกหาคำตอบ “มีคนเดียวหะรอครับ”

คนถูกถามนิ่งเงียบ บรู๊คตรจึงหันมาสนใจจานตรงหน้าต่อ อเดลลาลอบชำเลืองมองเมลิน เครื่องสำอางซึ่งตกแต่งไว้อย่างประณีตไม่อาจกลบสีหน้าบึ้งตึงได้เลย

“ทานต่อเถอะครับ เดี่ยวเย็นจะไม่อร่อย”

เสียงของบรู๊คตรเรียกเธอให้หันมายิ้มตอบพลางพยักหน้าบ่อยๆ

“มากับเอกค่ะ นั่งโต๊ะข้างหน้าโน่น” เจ้าของโบหน้าสะสวยเปิดปากพูดเมื่อรู้สึกว่กำลังถูกละเลย แต่เสียงยังห้วนกระด้าง อเดลลາเห็นแวตาชายหนุ่มกระตุกขยับขึ้นเมื่อได้ยินชื่อที่เมลินเอ่ยถึง

“คุณจะทำเอกไว้ที่นี่แล้วไปกับผมนะหะรอ” น้ำเสียงของบรู๊คตรทำให้นึกถึงผู้ใหญ่กำลังตำหนิเด็กน้อย

“เอกเขาก็กลับเองได้นี่” เมลินเอ่ยด้วยน้ำเสียงคงเดิม หน้าง้างไปอีก

“เอกมากับคุณ ผมเองก็มีแขกของผม จะให้เราทั้งคู่หึงแขกของตัวเอง

ไปแบบนี้ ผมว่ามันไม่เหมาะสมนะ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม ยังผลให้เมลินเซิดหน้าขึ้น ตาคมตัวตมาที่ร่องกร้าวให้ฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่ง อเดลลาก็แกว่งน้ำขึ้นจับ แสร้งไม่ใส่ใจ

“ไฮ! คุณบุรฉัตร”

เสียงหัวทุ้มดังทักทาย อเดลลาเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีใครคนหนึ่งก้าวมายืนข้างโต๊ะ เงยหน้าขึ้นมองเห็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ้วยไล่เลี่ยกับบุรฉัตร ใบหน้ากล่อนยิ้มนั้นคมเข้มแบบหนุ่มไทย ตาคมกริบแฝงแววแพรวพราว มองเลยมาจับหนึ่งที่อเดลลา เธอสบตาครุ่เดียวแล้วจึงเบนมามองโต๊ะ ไม่ได้กลัวเกรงหรือเขินอาย แต่รู้สึกไม่ชอบสายตาแบบนี้ แว่วเสียงบุรฉัตรตอบกลับไป

“สวัสดิ์ เอกกมล”

แวบหนึ่งที่อเดลลาเห็นแววขุนขวางในตาเมลินขณะเหลือบขึ้นมองผู้มาใหม่ แต่เพียงครู่เดียวหล่อนก็เขยิบได้ทันทีเหมือนกตสวิตซ์ ทำที่เอ่ยทักเหมือนมองไม่เห็นตั้งแต่แรก

“อ้าว เอกมาตามเมย์เธอ บอกแล้วไงว่าเดี๋ยวกลับ”

“โน ผมแค่จะแวะมาทักทายคุณบุรฉัตรซะหน่อย” เอกกมลตอบท้ายประโยคที่สายตามาที่เดิม อเดลลาเหลือบขึ้นมองก็เห็นรอยยิ้มกริมรออยู่แล้ว เธอหลบตอนใจเมื่อเสียงเมลินช่วยปัดปัญหาไปได้

“เอก เมย์จะไปกับบรูคนะ เอกกลับคนเดียวละกัน”

“ผมว่าคุณไปกับเอกเถอะ ผมมีแขก” บุรฉัตรเอ่ย แต่อีกฝ่ายแย้งเสียงดัง

“บรูคทานใกล้เสร็จแล้วไม่ใช่เธอคะ แยกของบรูคก็อิมแล้วนี่” เมลินมองอีกฝ่ายซึ่งกำลังรวบรวมข้อสงสัยอ่าวไว้ข้างจาน อเดลลาอดไม่ได้ที่จะข้อนตาขึ้นสบแวตาคมกล้าท้าทาย

“อิมแล้วเธอครับ เพิ่งทานไปนิดเดียวเอง” บุรฉัตรถาม ถือข้อกับข้ออิมค้างไว้

“คะ ปกติดิฉันไม่ทานมือเย็น” อเดลลาตอบสั้นๆ ทบิบกระเป๋ามา วางบนตัก “ต้องขอตัวก่อนนะคะ จะกลับไปร่างภาพที่อาจารย์สั่งไว้”

เธอเปลี่ยนสรรพนามเรียกบุรฉัตร กัมศิระชะกระพุ่มมือไหว้ เบี่ยงตัวออกจากโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืน บุรฉัตรมองตามอย่างงุนงง

“อ้าว จะกลับเสียแล้ว ยังไม่รู้จักกันเลยครับ”

น้ำเสียงเอกกมลทำให้อเดลลาชนลุก เธอไม่ตอบ ถอยออกห่างเมื่อเขาขยับเข้าใกล้

“คงมีโอกาสดูพบกันอีกนะครับ Nice to see you tonight.”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวตอบพร้อมกัมศิระชะ ไม่อยากต่อคำเพราะสายตาชอกชอนทำให้รู้สึกอึดอัด

“อเดลลา รอผมก่อน”

อเดลลาชะงักเท่า

“จะไปไหนคะบรูค” เมลินเสียงดัง คำว่าแขนบุรฉัตรไว้

“ผมจะไปส่งอเดลลา” ชายหนุ่มแกะมืออีกฝ่ายออก

“งั้นเมย์ไปด้วย” เมลินเอ่ยขึ้นทันควัน ขยับตัวจะลุกขึ้น

“ไม่ต้อง ผมไปคนเดียว” บุรฉัตรเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง

เมลินหน้าบึ้ง จำต้องลุกจากเก้าอี้เพื่อหลีกเลี่ยง เอกกมลหลบไปยืนข้างโต๊ะอย่างรวดเร็ว เขาผายมือสองข้าง หันมายกไหล่ให้เมลิน

“ไปก่อนนะคะคุณเมลิน หวังว่าคงได้พบกันอีก”

อเดลลาหันไปเอ่ยลา แต่ฝ่ายนั้นกลับค้อนด้วยหางตาแล้วมองเมลินไปอีกทาง เธอก้าวเดินออกไปทันที เลิกใส่ใจว่าหล่อนจะรู้สึกเช่นไร บุรฉัตรเร่งก้าวตามไปจนถึงหน้าร้าน อเดลลาจึงหันกลับมา

“ส่งดิฉันแค่นี้ก็พอค่ะ คุณกลับไปเถอะ”

“ผมต้องขอโทษด้วยอเดลลา” สีหน้าบุรฉัตรดูเคร่งเครียด เธอจึงยิ้มกว้าง เอ่ยน้ำเสียงสดใส หวังช่วยให้ชายหนุ่มคลายกังวล

“สบายใจเถอะค่ะ แค่นี้ดิฉันก็ดีใจมากแล้ว ขอบคุณมากค่ะสำหรับ

คืนนี้”

“ขอบคุณเช่นกัน คงมีโอกาสได้มาทานข้าวกันอีกนะครับ” บุรฉัตร
เผยยิ้มอ่อนจางออกมาได้

“Buonanotte ค่ะ” อเดลลายิ้ม ยกมือขึ้นโบกลา

“Buonanotte เช่นกันครับ แล้วพบกันที่มหาวิทยาลัยนะครับ”
บุรฉัตรพูดเสียงเสียวบอกราตรีสวัสดิ์ขณะโบกมือให้หญิงสาวซึ่งกำลังเดิน
ห่างออกไป

รอยยิ้มยังเปื้อนใบหน้า แต่ในใจอเดลลากลักรตรงข้าม บอกไม่ถูกว่า
เสียใจ ผิดหวัง หรือขุ่นเคือง แต่อย่างน้อยความอึดใจในการตอบรับจาก
บุรฉัตรก็ช่วยเจือจางความรู้สึกเหล่านั้น เธอเดินคิดเรื่อยเรื่อยจนมาถึงท่าเรือ
ขณะเรือข้ามฟากลำสุดท้ายเร่งเครื่องยนต์ดังกระหึ่มเตรียมออกจากฝั่ง มี
ผู้โดยสารบางตาเนื่องจากเป็นเวลาใกล้สามทุ่ม หญิงสาวเดินตรงไปเลือก
ที่นั่งประจำ เรือยนต์เร่งเครื่องเบนหัวออกจากฝั่ง ลมเย็นยามค่ำพัดมาต้อง
ใบหน้าและผิวกาย มองแสงไฟจากบ้านเรือนริมฝั่งสะท้อนบนริ้วคลื่นเป็น
สีสั้นวูบไหวดูแปลกตา ทำให้นึกถึงงานจิตรกรรมของศิลปินหลายคนที่จับ
เอาเงาแสงเหล่านี้ไปสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างงดงาม

ใจประหวัดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา ให้รู้สึกเคืองผู้หญิงที่ชื่อเมลิน
ยิ่งนัก ไม่น่าเข้ามาขัดจังหวะ ทำให้เธอพลาดโอกาสตามที่ตั้งใจไว้ อเดลลา
ยอมรับว่าเมลินเป็นผู้หญิงสวยสะดุดตา ใบหน้าคมเข้มเย้ายวนและ
ทรวดทรงอวบอึด แต่กิริยาแข็งกระด้างกับแววตาไร้มิตรภาพบนทอนเสน่ห์
ในตัวลงไปไม่น้อย ความสนิทชิดเชื้อที่หล่อนมีต่อบุรฉัตรอย่างเปิดเผย
บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่ได้เป็นอย่างดี ความรู้สึกบางอย่างแล่นวูบ
ขึ้นมาในใจ

อีกไม่นานสองคนนั้นคงไปนั่งรถชมทิวทัศน์ยามราตรีด้วยกัน ชาย
หนุ่มคงกำลังออดอ้อนงอนง้อ แล้วก็คงลงเอยด้วยการพากันไปปลอบใจ
ที่ไหนสักแห่ง บุรฉัตรท่าทางสุขุม อาจเป็นเพียงภาพที่แสดงต่อหน้าเธอใน

ฐานะอาจารย์ ตัวตนแท้จริงอาจจะเป็นเจ้าชู้ ปากหวาน หวานแสนหึงเป็นไฟ ผ่านผู้หญิงมามากมายแล้วก็ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นเมลินจะออกอาการทิ้งหวง แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของชัดเจนขนาดนี้เขี้ยวหรือ บุรฉัตรอาจจะไม่พอใจที่เมลินมากับเอกกมลโดยไม่บอกให้รู้ คงไม่ต่างจากเมลินที่เห็นชายหนุ่มของหล่อนอยู่กับหญิงอื่น

‘อย่าเพิ่งเชื่อในสิ่งที่เห็นด้วยตานะอเดลลา จนกว่าจะแน่ใจ อย่าให้คนเพียงคนเดียวมาทำลายความเชื่อมั่นในตัวเธอสิ’ หญิงสาวเตือนสติตัวเองถอนใจยาว แต่เพียงครู่เดียวอีกความคิดกลับแย้งขึ้นมาในใจ

‘คุณบุรฉัตรมีชื่อเสียงระดับประเทศ เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป มีหน้าที่การงานที่มั่งคั่งร่ำรวย เขาจะกล้าทำสิ่งที่จะทำลายภาพลักษณ์ดีงามของตัวเองเลยหรือ เมลินอาจเป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่งที่มาหลงใหลและพยายามต่อแยะโดยที่คุณบุรฉัตรไม่ได้สนใจใยดี เขาอาจจะเป็นคนดีจริงๆ ก็ได้นะอเดลลา’

ความรู้สึกโล่งใจผุดขึ้นมา เผลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

‘อเดลลา เธอคิดอะไรอยู่ เธอกำลังอ่อนไหวอีกแล้วนะ จะปล่อยให้ความรู้สึกแบบนี้เกิดขึ้นไม่ได้’

หญิงสาวถอนใจ พยายามสลัดความคิดทั้งหมดออกไป บอกตัวเองว่าแค่ต้องการตอบแทนชายหนุ่ม และเหตุผลสำคัญก็คืออยากรู้ความจริงเกี่ยวกับภพवादเท่านั้นเอง ถึงอย่างไรก็ยังมีโอกาสได้พบบุรฉัตรที่มหาวิทยาลัยอีกตั้งหลายครั้ง

อเดลลาไปถึงห้องพักเมื่อใกล้สี่ทุ่ม รีบจัดการธุระส่วนตัวอย่างรวดเร็ว ความเหนื่อยล้าบวกกับเวลาพักผ่อนพักผ่อนทำให้หลับทันทีที่ล้มตัวลงนอน

ประตูความฝันเปิดรับในวินาทีแรกที่เข้าสู่ภวังค์

อเดลลารับรู้ได้ว่าทุกสิ่งคงเดิม เริ่มต้นและจบลงด้วยเหตุการณ์เหมือนเก่า แต่ครั้งนี้กลับผิดแปลกไป บรรยากาศสว่างพร่างพราวราวคืนเดือนเพ็ญ แสงนวลตากกระจายอาบทั่วบริเวณ กลิ่นหอมรววยรินพัดโชยมา

ตามสายลม

เด็กหนุ่มยังคงยืนรอเธออย่างสงบหน้าเรือนไม้สีเขียว สีหน้าซึ่งเรียบเฉยเป็นนิสัยบัดนี้ระบายด้วยรอยยิ้ม ดวงตาแห่งแสงไร้ความหวังกลับเปล่งประกาย

“กระผมดีใจที่ได้พบท่านอีกครั้งขอรับ”

แม้จะประหลาดใจ แต่ทำได้เพียงเดินตามเขาสู่ลานเรือนเช่นทุกครั้ง ก่อนเด็กหนุ่มจะเอื้อมมือปลักบานประตู ความมืดก็โรยตัวลงคลุมอย่างรวดเร็ว ซ้ำยังพาความเย็นเยือกแผ่กระจายไปทั่ว สายลมพัดเอื่อยเริ่มโหมแรงขึ้น เพียงอึดใจก็ก่อตัวเป็นพายุกรีดเสียงแหลมหวีดหวิว ม้วนตัวหอบใบไม้ปลิวว่อน ต้นไม้สายใบดังสวบสาบเหมือนเสียงกระซิบจากมุมมืด ลั่นทมลากกิ่งแกรกรากบนหลังคาตุจกรงเล็บครูด สะบัดดอกสีขาวร่วงกระจายอย่างไม่ยั้ง

อเดลลาหันขวับไปเมื่อเสียงกราวแทรกด้วยเสียงกิ่งไม้หักดังเปรี้ยะมาจากด้านหลัง รู้สึกได้ว่ามีบางสิ่งอยู่ที่นั่น ความเย็นเยียบไล่อาบตั้งแต่ศีรษะลงไป ชนลูกเกรียวเมื่อมองไปยังพุ่มไม้ที่บึงตรงข้ามเรือน

กลุ่มควันสีดำมืดม้วนเกาะกันเป็นก้อน ก่อตัวเป็นรูปร่างคล้ายคนสูงเกือบเท่าต้นไทร กายดำหะมีนนั้นส่ายไปมา กลิ่นเหม็นสาบคล้ายเนื้อเน่าตากแห้งโชยตลบอบอวลชวนสะอิดสะเอียน เสียงกรีดร้องโหยหวนดูคนได้รับความเจ็บปวดดังเลือดแก้วหู เมื่อร่างดำมืดแหวกออกจากพุ่มไม้พุ่งตรงมาหาเธออย่างรวดเร็ว

“กรีด!” อเดลลาหวีดร้องเมื่อกลุ่มควันสยองกระแทกเข้าอย่างจังจนหงายหลังล้มลง เธอยังมีสติเหลือวมองหาเด็กหนุ่ม เห็นเขาถอยกรูดไปชิดผนังเรือน แล้วจู่ๆ ร่างนั้นก็กลายเป็นผงฝุ่นลอยหายไปในาอากาศ ทั้งเธอให้เผชิญกับความหวาดหวั่นเพียงลำพัง

อเดลลาหันมาประจันหน้า ถอดตัวหนีด้วยความกลัวสุดขีด ก้อนดำมืดลอยตัวนิ่งอยู่หน้าลานเรือน ส่วนบนซึ่งคล้ายศีรษะคนจ้องมองมาอย่าง

ประสงค์ร้าย แล้วพุ่งเข้ามาหาอีกครั้งอย่างรวดเร็วโดยไม่หันตั้งตัว

“กรี๊ด!” อเดลลาเบี่ยงตัวหลบ ยันกายลุกขึ้นอย่างว่องไวแล้วกระโดดลงจากชาน ทันทีที่เท้าแตะพื้นหญ้า เธอก็ออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

พลันภาพแนวป่าที่บิกลับอันตรธานไปในพริบตา แทนที่ด้วยตึกใหญ่ ตั้งตระหง่านขวางกั้นทางหนี หญิงสาวหยุดกึก หันรีหันขวางด้วยใจตื่น ตึกตึก ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะไปทางไหนดี กลิ่นเหม็นสาบรุนแรงข้างหลังผลักดันให้วิ่งอ้อมตัวตึกไปทางขวามือเข้าสู่ทางแคบมืดทึม ขนาบด้วยผนังตึกและแนวพุ่มไม้หนาทึบ มองไปข้างหน้าเห็นแต่โพรงมืดนำพรันพรัง แต่คงน้อยกว่าสิ่งที่กำลังไล่ตามมาเป็นแน่

‘อย่ากลัว อเดลลา มันเป็นแค่ความฝัน ตื่นสิ ตื่นเดี๋ยวนี้เลย’

หญิงสาวพยายามปลุกตัวเอง แต่ร่างกายไม่ตอบสนอง ความกลัวครอบคลุมทุกอณูความรู้สึกไว้สิ้น บังคับให้ต้องวิ่งหอบหายใจขนานไปกับผนังตึกที่ดูไม่สิ้นสุดเสียที แสงวอมแวมผุดเป็นจุดเล็กท่ามกลางสีดำสนิทเบื้องหน้า

‘แสงไฟ ต้องมีคนอยู่ที่นั่น’

อเดลลากลับใจแรงผีเข้า พุ่งตัวไปยังแสงสว่างด้วยความหวัง แต่แล้วเมื่อไปถึงกลับต้องหยุดชะงัก ร่างนิ่งแข็ง เบิกตากว้างด้วยความตระหนกสุดขีดเมื่อเห็นภาพตรงหน้า

เอกกมล

“โอ...” หญิงสาวครางเสียงลั่น ตะลึงมองกองเพลิงแดงฉานกำลังแผดเผาร่างใครคนหนึ่งซึ่งตื่นตระหนกราย เสียงกรีดร้องโหยหวนบาดลึกถึงชั่วหัวใจ อเดลลาเบือนหน้าหนี ยกมือขึ้นปิดหูเพราะไม่อยากได้ยินเสียงทรมานความรู้สึกนั้น พาร่างกายสั่นเทาออกมาห่างจากไอร้อนที่ลามเลียจนแทบผิว ทั้งกลัวทั้งสงสารจับใจ แต่ก็จนหนทางช่วยเหลือ

“ชะ...ช่วยด้วย”

เสียงแหบเครือเรียกให้เธอหันมอง ร่างที่ห่อหุ้มด้วยเปลวไฟกำลังย่างเข้ามาหา มือสองข้างถูกเผาหงิกงอจนเห็นกระดูกขาวโพลนไขว่คว้ามาตรงหน้า ใบหน้าบิดเบี้ยวบอกความเจ็บปวดสุดแสน เนื้อบางส่วนเดือดปุดแล้วหลุดล่อน เผยให้เห็นเลือดสดๆ แดงฉานใต้ผิวหนัง อเดลลาถอยหนีกลิ่นเหม็นคละคลุ้งชวนสะอิดสะเอียน

“อา...อ้าก...” ปากอ้าพะงาบเปล่งเสียงแหบโหย อเดลลาน้ำตาไหลพราก ภาวนาให้ร่างที่งอตัวทรุดลงหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานนี้เสียที แต่ทันใดนั้นร่างใหม่ก็เริ่มมกลบยี้ตัวขึ้น ใบหน้าดำทมะมีนสะบัดขึ้น

อย่างรวดเร็ว ดวงตาในเบ้าลึกที่โซนแสงแดงกำดุกเปลวไฟจ้องมาอย่าง
ประสงคร้าย

“ไม่ละ...” อเดลลาถอยหลังกรูด หัวใจแทบหยุดเต้นด้วยความกลัว
เพียงเสี้ยววินาที ร่างนั้นก็กระโจนเข้าไปใส่เธออย่างรวดเร็วโดยไม่ทัน
ตั้งตัว

“กรี๊ด!”

อเดลลาผวาลุกขึ้นนั่งหึ่งที่ยังกรีดร้อง หอบหายใจถี่ ยกมือขึ้นจับ
เหงื่อตามขมับและไบหน้า ดึงเสื้อออกจากแผ่นหลังเปียกชุ่มร้อนผ่าว เอื้อม
มือแตะหน้าจอโทรศัพท์บนโต๊ะข้างเตียง พรายน้ำสว่างในความสลัวบอกเวลา
ตีสี่เศษ ความกลัวทำให้ไม่อยากนอนต่อ ตัดสินใจลุกขึ้น อาศัยแสงสว่างจาก
นอกหน้าต่าง ก้าวไปคว้าเหยือกมาเทน้ำใส่แก้ว ยกขึ้นดื่มรวดเดียว น้ำ
สะอาดไหลผ่านลำคอ ความเย็นชานแผ่ไปทั่วกายช่วยคลายความเครียดลง
ได้มาก จากนั้นจึงเดินมาหยุดตัวลงนั่งบนเตียง รู้สึกได้ถึงใจที่ยังเต้นตุ้กตุ้ก

‘ฝันร้ายอะไรกันเนี่ย น่ากลัวเหลือเกิน ถ้าตื่นช้ากว่านี้อีกนิดเดียว คงต้อง
ขาดใจตายเป็นแน่’

หญิงสาวนึกทบทวนว่าก่อนนอนคิดหรือกังวลเรื่องอะไรบ้างที่น่าจะ
เป็นเชื้อก่อความฝันสุดสะพรึงแบบนี้ แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก น่าแปลก
ที่ผ่านมาก็ฝันเรื่องเดิม แต่ทำไมคืนนี้ถึงได้เปลี่ยนเป็นฝันสยดสยองขนาดนี้
ไปได้

อเดลลาลูบแขนที่ขุ่นยังลุกชัน ภาพในความฝันช่างดูเหมือนจริงราว
เพิ่งประสพมา ร่างใหม่เกรียมดินแร่ในกองไฟยังติดตาจนถึงเวลานี้ กลิ่น
เหม็นเนื้อใหม่คล้ายจะลอยอวลอยู่ตรงปลายจมูกไม่จางหาย

เธอลุกขึ้น เข้าห้องน้ำล้างหน้า ออกมาซงกาแพแล้วถือถ้วยออกมายัง
ระเบียง สายลมเย็นโกลักรุ้งพัดตองผิว พากลิ่นหอมขึ้นจากแม่น้ำมาหักทลาย
ทุกอย่างในสายตาเป็นสีน้ำเงินเข้ม เรือนริมน้ำฝั่งตรงข้ามทอดตัวยาวสูงต่ำ
เป็นงามีตประดับด้วยแสงไฟวอมแวม

อเดลลาเคยได้ยินมาว่า ความฝันคืออีกช่องทางหนึ่งที่คนตายใช้ติดต่อกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ แล้วร่างในกองไฟเป็นใคร ต้องการอะไรจากเธอ แม้จะเห็นใบหน้าไม่ชัด แต่เธอมั่นใจเหลือเกินว่าสัมผัสได้ถึงความเกลียดชังแผ่ออกมากับไอร้อนจากเปลวเพลิง

‘ความฝันก็คือความฝัน ไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาหรอก’ อเดลลาปลอบใจตัวเอง ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบไล่ความหนาวเยือกที่จู่ๆ ก็แล่นอาบไปทั่วร่าง

“เมย์ไม่ชอบหน้านิ่งเด็กฝรั่งนั้นเลย ไม่ถูกชะตา” เมลินกระพืดกระพืด เอนกายพิงเบาะรถ มองเหม่อไปนอกหน้าต่าง แสงไฟจากบ้านเรือนข้างทางเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว “เมย์เกลียดมัน เพราะมันนั้นแหละทำให้บรูคว่าเมย์”

“กลัวไอ้บรูฉัตรจะจับเด็กนั้นมากกว่าละมัง” เอกกมลดักคอ หันมามองคนหน้าจังก่อนจะหันไปจ้องถนนต่อ

“เฮอะ! หน้าจืดเป็นผักต้มเนี่ยนะ บรูคไม่เทสต์ตำขนาดนั้นหรอก”

“ผมว่าเขาก็น่ารักดีออก ้วยกำลังสติไส” คนขับยิ้มตาพราว

“เฮอะ! เพิ่งรู้ว่าชอบจืดๆ ทื่อๆ” เมลินหมั่นไส้ ค้อนขยับ

เอกกมลหัวเราะร่วน เขานึกถึงใบหน้าขาวนวลเนียน แต่มสึระเรือบนพวงแกมไส ทำทางนุ่มนวล แม้ไม่สวยบาดตา แต่สาวรุ่นคนนั้นก็กลับมีเสน่ห์ที่เขาบอกไม่ถูกว่าอะไรคือสิ่งดึงดูดจนต้องแอบมองอยู่บ่อยครั้ง เรือนร่างโปร่งระหง ไม่อวบอิมเข้ยวนเหมือนเมลิน แต่ก็บอบบางน่าทะนุถนอม สิ่งเดียวที่ชัดตาก็คือเสื้อผ้า ผิวขาวผ่องแบบนั้น ถ้าได้สวมชุดรัดรูป เปิดไหล่โชว์หลังอีกสักนิด ตกแต่งใบหน้ากับทรงผมเสียใหม่ เขาเชื่อว่าจะสวยเตะตาไม่น้อยเลย

“ไม่แน่นะ ไอ้บรูฉัตรอาจจะชอบใส่อุปแบบนั้นก็ได้อีก เกิดมันชอบขึ้นมาจริงๆ จะทำไง”

“ไม่มีวัน เมย์ไม่ยอม” น้ำเสียงเมลินจริงจัง

“อย่าซีเรียสไปหน่อยเลยนะ แค่อยอกเล่น ถึงไ้บรูจัตร์ไม่สน แต่ผมยังต้องการคุณเสมอ” คนขับทอดเสียงหวาน ปล่อยมือซ้ายจากพวงมาลัย เลื่อนไปวางบนท่อนขากลมกลิ้งของอีกฝ่าย

“อย่ามาหยอด เมย์รู้ทันหรอก” เมลินค่อนข้างขอดแต่ไม่จริงจัง เหลือบมองมือที่กำลังลูบไล้หน้าขาตนโดยไร้ท่าที่ขัดขืน หล่อหน้าขึ้นตาขึ้นสบตาหวาน เยิ้มของเอกกมลอย่างมีนัย

“คืนนี้ไปกับผมนะคนดี” เสียงชายหนุ่มแผ่วกระเส่า

“ไม่ได้ คืนนี้พอลกลับบ้าน” หล่อหน้าปฏิเสธ แต่ชายหนุ่มรู้ดีว่าควรทำเช่นไร

“ถ้างั้นไปกับผมก่อนนะ ดึกๆ ผมไปส่ง โอเค”

อีกฝ่ายไม่ตอบ แต่ทอดสายตาแทนคำพูด

เอกกมลเหยียบคันเร่ง ลอบยิ้มคนเดียวในความสลัว ง่ายตายเช่นเคย เมลินตามใจเขาเสมอไม่เคยขัด เขาไม่ชอบผู้หญิงเล่นตัวเรื่องมาก เมลินมีครบถ้วน ทั้งความสวยเซ็กซี่และเรือนร่างเย้ายวนอย่างที่ยายหลายคนไ้หา แม้ความเจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจตัวเองจะสร้างความเอือมระอาให้อยู่บ้าง แต่เขาก็ทน เพราะหล่อเหมือนอาหารจานโปรด ลิ้มรสจนคุ่นลิ้นชินปาก เมื่อใดขัดสนก็คว้ามามอบดับความหิวกระหายได้ทุกครั้ง เอกกมลไม่เคยหึงหวงที่หญิงสาวมีใจให้บรูจัตร์ เขาพอใจและยังสนับสนุนให้หล่อได้ใกล้ชิดด้วยซ้ำ เพราะที่ผ่านามาเมลินคือช่องทางที่ช่วยให้เขาตัดดวงผลประโยชน์จากบรูจัตร์ได้มากมาย

ภาพวาดกลายเป็นเครื่องแสดงรสนิยมของกลุ่มไฮโซและพวกเศรษฐีใหม่ที่อยากยกระดับตัวเอง โดยเฉพาะภาพวาดจากฝีมือบรูจัตร์เป็นที่ต้องการของตลาดศิลปะสูงมาก กระแสความนิยมผลักดันให้กลุ่มคนมีเงินยอมทุ่มเงินก้อนใหญ่เพียงเพื่อให้ได้ครอบครอง เทความร่ำรวยทับกันอย่างดุเดือดในการประมูลงานศิลปะ ครั้งหนึ่งผลงานของบรูจัตร์ถูกประมูลไปในราคาสูงลิ่ว ยิ่งทำให้ชื่อของจิตรกรคนนี้เป็นที่เลื่องลือในหมู่นักสะสม

เอกกมลยอมรับว่าอัจฉราบุตรที่เกิดมาพร้อมด้วยรูปสมบัติ และคุณสมบัติ อีกทั้งยังมีทรัพย์สินสมบัติมหาศาล ที่จริงบุตรฉัตรแทบไม่ต้องทำงานอะไรก็อยู่สุขสบายไปตลอดชีวิต ลำพังรายได้จากค่าเช่าที่ดินแถวสาทรกับสามย่านอันเป็นมรดกเก่าจากต้นตระกูลก็มากมายจนกินจะใช้หมดในชาตินี้

เขารู้จักบุตรฉัตรมานานหลายปี ด้วยบุตรฉัตรเป็นรุ่นพี่ร่วมคณะจิตรกรรม ฝีมือของชายหนุ่มเป็นที่เลื่องลือตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษา รางวัลจิตรกรรมยอดเยี่ยมจากการประกวดศิลปะนับไม่ถ้วนการันตีความสามารถได้เป็นอย่างดี หน้าตาหล่อเหลา หุ่นสูงสมาร์ตบวกกับชาติตระกูลเก่า ทำให้เป็นที่สนใจของสาวคณะเดียวกันและต่างคณะ หนึ่งในนั้นคือเมลิน รุ่นน้องสาวสวยจากสาขาออกแบบภายในจากคณะใกล้เคียงกัน ซึ่งเพียรมาหาบุตรฉัตรทุกวันจนได้กลายเป็นสาวข้างกายในที่สุด

ที่จริงเขาเคยสนิทสนมกับบุตรฉัตร เพราะชื่นชมและศรัทธาในความสามารถ จึงพยายามหาทางเข้าใกล้ชายหนุ่มและฝากตัวเพื่อขอโอกาสเรียนรู้อะไรสักอย่าง ซึ่งบุตรฉัตรตอบรับด้วยความยินดี เขาได้เทคนิคการวาดภาพมากมายจนพัฒนาฝีมือขึ้นมาก ได้เปิดสตูดิโอในแวดวงศิลปะกว้างขึ้นจากการติดตามบุตรฉัตรไปในงานนิทรรศการศิลปะต่างๆ

เมื่อจบการศึกษา เขาเริ่มวาดภาพส่งขายตามแกลเลอรีที่รับซื้อ เป็นอาจารย์พิเศษตามมหาวิทยาลัยหลายแห่งจากการแนะนำของบุตรฉัตร ชีวิตการทำงานเป็นเช่นนี้อยู่หลายปี แต่ทุกอย่างยังคงที่ไม่ก้าวไปถึงไหน ผิดกับบุตรฉัตร นับวันยิ่งรุ่งโรจน์ ชื่อเสียงโด่งดังไกลถึงต่างประเทศ ผลงานเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางและมีคนต้องการเป็นเจ้าของมากมาย ได้รับเชิญให้ไปแสดงงานที่ต่างประเทศไม่เคยขาด สถาบันการศึกษาต่างประเทศต่างต้องการตัวไปดำรงตำแหน่งประจำ หลายแห่งเสนออัตราค่าจ้างสูงลิ่วเพื่อแลกกับเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงของเขา

เอกกมลเริ่มเมื่อชีวิตตัวเอง ความชื่นชมที่มีต่อบุตรฉัตรถูกความอิจฉา

กลืนกินทีละน้อย รอยยิ้มจากความสำเร็จของศิลปินรุ่นพี่ดูจ๊อฟเฟดเผาใจให้ร้อนรุ่ม เขาเริ่มตระหนักว่าไม่น่ามาทำความรู้จักบุตรฉัตรเลย เพราะทุกครั้งที่อยู่ใกล้ชายหนุ่ม เอกกมลรู้สึกเหมือนไม้ประดับไร้ค่า ถูกเปรียบเทียบถูกตอกย้ำให้ดูต่ำลงเรื่อยๆ เขาเริ่มเกลียดการเป็นเงาแฝงอยู่ด้านหลัง อยากก้าวออกมายืนเทียบชั้นกับบุตรฉัตรบ้าง

เอกกมลเริ่มตีสนิทกับเมลิน ใช้ชั้นเชิงดึงหล่อนมาที่ละนิดโดยไม่ให้บุตรฉัตรระแคะระคาย รวบหัวรวบหางเมื่อได้โอกาสด้วยชั้นเชิงวจาและเรือนกาย นั่นทำให้เขาค้นพบหนทางใหม่ในการหาเงิน เขาใช้ทุนที่มีลงทุนซื้อผลงานของบุตรฉัตรด้วยความช่วยเหลือจากเมลิน โดยหล่อนอ้างว่าลูกค้าต้องการภาพวาดไปตกแต่งโรงแรมที่กำลังจะเปิดใหม่ เอกกมลเริ่มติดต่อเจรจา ขายภาพวาดให้เศรษฐีหลายรายในราคาสูงกว่าราคาทุนหลายเท่าตัว เม็ดเงินจากธุรกิจใหม่สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำให้เขาในเวลาเพียงสองปี ด้วยวาทศิลป์ซึ่งมีติดตัวมาตั้งแต่เล็ก บวกกับหน้าตาคมเข้ม ยิ้มง่าย เอาใจเก่ง เอกกมลจึงเป็นที่ประทับใจของทุกคน

ประสบการณ์สอนเขาให้เรียนรู้เทคนิคการปั่นราคาเพื่อสร้างมูลค่าให้สินค้า การกระตุ้นความกระหายอยากครอบครองผลงาน นอกจากนี้เขายังพบเทคนิคการขายแบบใหม่ ใช้เพียงต้นทุนติดตัวมาแต่เกิด หน้าตาคมคาย ผิวเข้ม บวกด้วยร่างสูงล้ำด้วยมัดกล้ามเนื้อตามธรรมชาติหนุ่มชนบท ดึงดูดความสนใจจากเศรษฐีในสูงวัยหรือเกย์ไฮโซบางคนได้ไม่ยาก

เอกกมลเริ่มจับผลงานของบุตรฉัตรเข้าสู่ระบบการประมูล นั่นยิ่งทำให้ผลตอบแทนเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ จาก ‘บุญญา โนนหินกำ’ เด็กหนุ่มต่างจังหวัดฐานะยากจน เขาซบตัวใหม่กลายเป็น ‘เอกกมล พิริยะพันธ์’ ที่คนในแวดวงงานประมูลศิลปะทุกคนต้องรู้จักและกล่าวถึง ชีวิตแวดล้อมด้วยความสุข มีเงินใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ชายหนุ่มซื้อทุกอย่างที่ต้องการ ไม่ว่าจะปอร์เช่รถหรู บ้านราคาหลายสิบล้าน เปลี่ยนเรือนไม้เก่าที่บ้านเกิดให้กลายเป็นตึกหรูให้พ่อแม่ ฟาดค่าสปรระมาทจากคนรอบข้างด้วยแรงเงิน

เขาคงกอบโกยผลประโยชน์ไปได้อีกนาน ถ้าไม่เพราะบรูจันตรู้เรื่องนี้เสียก่อน

‘คุณทำแบบนี้ได้อย่างไร ภาพวาดทุกภาพเป็นของผม ทำตัวเหมือนขโมย แอบเอางานของผมไปขายให้ใครก็ไม่รู้’

‘ผมไม่ได้ขโมยนะครับ ผมใช้เงินซื้อมา ผมก็น่าจะมีสิทธิ์ขายมันต่อได้นี่ครับ’ เอกกมลพยายามอธิบายด้วยเหตุผลที่ตนเชื่อ นึกเกลียดคำว่า ‘ขโมย’ จับใจ

‘ภาพทุกภาพผมวาดด้วยใจ เมื่อผมจะมอบให้ใครสักคนเป็นเจ้าของ คนคนนั้นต้องคู่ควรกับงานของผม ถ้ารู้ว่าคุณซื้อภาพเพื่อไปถึงกำไร ผมจะไม่มีวันปล่อยไปเด็ดขาด ผมไม่ชอบให้ภาพของผมกลายเป็นสินค้าถูกเปลี่ยนมือไปเรื่อยๆ’ บรูจันตรอ่ยเสียงเข้ม สีหน้าซึ่งขง

‘ผมว่าคุณน่าจะดีใจนะครับที่มีคนมากมายชื่นชมและอยากเป็นเจ้าของผลงาน คุณรู้ไหมว่าภาพแต่ละภาพราคามันสูงขนาดไหน’ เอกกมลพยายามดึงเรื่องผลประโยชน์เข้ามา เพื่อจะทำให้อีกฝ่ายสนใจ

‘ผมไม่ได้หิวเงิน ไม่ได้ดื้อดอยากจนถึงกับต้องเร่ขายภาพตัวเอง’

เอกกมลตัวชา รู้สึกเหมือนโดนตบหน้าอย่างแรง

‘คุณก็พูดได้สิครับ คุณมีเงิน มีทรัพย์สินสมบัติมากมาย ชีวิตคุณสบายมาตั้งแต่เกิด ไม่ได้ลำบากยากจนเหมือนผมนี่’ เอกกมลไม่เข้าใจว่าเหตุใด บรูจันตรจะต้องจริงจังมากมายกับเรื่องเพียงเท่านี้

‘คุณก็วาดรูปสิ พัฒนาฝีมือ แล้วก็ขายรูปของตัวเองไป ไม่ใช่แอบเอารูปผมไปขาย เสียเวลาและเงินทองที่คุณเสียไปกับการร่ำเรียน เสียแรงที่ผมอุตส่าห์ไว้ใจ ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้ ไม่นึกเลยว่า你会จะทำตัวแบบนี้’

‘ผมพยายามแล้ว ผมทำทุกทางเพื่อจะได้ประสบความสำเร็จแบบคุณ แต่ผมทำไม่ได้’ เสียงของเอกกมลเริ่มลั่นเครือ ดวงตาแดงช้ำคลอมน้ำใส

‘พยายามแล้วจริงหรือ คุณไม่รู้หรือว่าผมต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจแค่ไหน เสียเวลาไปมากเท่าไรหรือว่ามีทุกวันนี้ คุณไม่เคยอดทนรอคอย

ไม่เคยมีหัวใจเป็นศิลปิน คุณเป็นได้แค่พ่อค้าที่ชอบจกจวยเลือดเนื้อและ
วิญญาณของคนอื่นไปขายกิน'

เอกกมลโกรธสุดขีดที่ถูกตราหน้าด้วยถ้อยคำเจ็บแสบ เขาได้เสียง
ลั่น

'ใช่ ผมมันแค่พ่อค้า แต่ผมก็ทำงานเท่าที่ความสามารถและโอกาสจะ
เอื้ออำนวย คุณคิดเหอว่าไอ้พวกนักสะสมมันจะซื้องานคุณไปนั่งชื่นชม มัน
ก็สะสมไว้เก็บกำไรเหมือนกัน'

'ผมไม่เถียง แต่พวกนั้นเขาติดต่อซื้อจากผมโดยตรง ไม่ได้ใช้ทางลัด
แบบคุณ คุณเอางานผมไปเร่ขายก็ขึ้นแล้วละ ไปวางประมูลเหมือนพ่อค้า
ขายของในตลาด'

'เมื่อมีคนอยากได้ ผมก็ขาย ผมซื้อมาแล้ว มันก็เป็นสิทธิ์ของผม'
เอกกมลเถียง

บุรฉัตรอึ้ง มองคนตรงหน้าหนึ่ง 'บุญนำ' เด็กหนุ่มหน้าตาชื่อ
อ่อนน้อมและเจียมตัวที่เคยรู้จักหายไปไหน แม้จะผิดหวัง แต่ความเป็นห่วง
ยังคงเหลืออยู่

'จำไว้นะเอก ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร ทำงานอะไร สิ่งที่คุณไม่ควรลืมคือ
ศักดิ์ศรีของตัวเอง คนเราถ้าลองได้ขายศักดิ์ศรีตัวเองไปแล้ว คุณก็จะ
ไม่เหลืออะไรให้ภาคภูมิใจอีกต่อไป'

จนทุกวันนี้ เอกกมลก็ยังไม่เข้าใจคำพูดของบุรฉัตรและไม่เห็นความ
สำคัญที่จะต้องรู้ซึ่ง

บุรฉัตรมองชีวิตด้วยอารมณ์และความรู้สึก ยึดมั่นในอุดมการณ์ของ
ตนอย่างแรงกล้า แต่สำหรับเขา อุดมการณ์คือสิ่งนำชิ้นและเหมาะกับคนโง่
เขาเชื่อว่าชีวิตคือการเอาตัวรอด คือการแก่งแย่งกอบโกยความสุขใส่ตัว
ให้ได้มากที่สุด คนฉลาดและเข้มแข็งเท่านั้นถึงจะหยัดยืนได้อย่างกล้าแกร่ง
บนโลกใบนี้ ท้ายที่สุดทุกคนก็ทำเพื่อตัวเองทั้งนั้น

เอกกมลวางมือจากงานของบุรฉัตร แต่ไม่ได้หมายความว่าตลอดไป

เพียงรอโอกาสเหมาะอีกครั้ง ใบบังผลงานของบรรณกิจรวางรออยู่ยาวเหยียด กระตุ่นกิเลสให้ตื่นระริก เขาเคยหาทางออกด้วยการนำภาพถ่ายไปให้จิตรกรอื่นลอกเลียนแบบ แต่เมื่อส่งผลงานไปให้ลูกค้ากลับถูกตีกลับไม่เป็นท่า ความน่าเชื่อถือถูกทำลายย่อยยับ ลูกค้าเศรษฐกิจหลายรายบอกยกเลิกการสั่งซื้อ ช่องทางเมลินเป็นอันตัดไปได้ เพราะนับจากวันนั้นบรรณกิจไม่ไว้วางใจใครอีกเลย เอกกมลหันไปจ้างงานจิตรกรคนอื่น แม้จะทำเงินได้ไม่มากตามต้องการ แต่อย่างน้อยก็มีเงินไหลผ่านมือไม่เคยขาด แต่ไหนเลยจะสู้ปล่อยงานของบรรณกิจเพียงชิ้นเดียวแล้วคว่ำกำไรมหาศาลได้ในพริบตา